

וּפְרָצַת

סיפורו
המרתק של
עו"ד יגאל
בן חיים •
עמ' 48

מהנעשה והנשמע בעולם השליחות באה"ק

גיליון מס' 10 כ"ד תמוז ה'תשפ"ו

חב"ד
כל הלכ לכל אחד
צעירי
אגודת
חב"ד
chabadisrael.co.il
חב"ד ישראל - המכתב שנק' לכל עניין יהודי

"הרבי מאמין בנו,
דורש מאיתנו ומעניק
לנו את הכוח. וכמו
שאנחנו גם רואים
בפועל, שלוחים
שנמצאים בכל מיני
מקומות ופינות - ואי
אפשר שלא להתפעל
מהלהט החסידי
ושיעור הקומה
הרוחני שלהם"

הרב יוסף יצחק ביסטריצקי,
שליח הרבי ביישוב להבים •
מתוועדים שליחות | עמוד 4

שנים עשר שלוחים מרחבי תבל - שהובאו ארצה
בפרוייקט מיוחד של אגו"ח - 'חרשו' את הארץ
לאורכה ולרוחבה בהתוועדויות מרוממות, ושבנו למקום
שליחותם אחוזי התפעלות • יומני מסע, עמ' 34

אלפי חסידים וציבור באי בתי חב"ד התכנסו
לסדר ניגונים הגדול בעולם ולהתוועדות
מיוחדת ומרגשת • רשמים, רגעים ותמונות
מ"והריקותי" - מכינוס ההכנה ההיסטורי
שארגן צאגו"ח לקראת ג' תמוז שנת ה'ל"ב |
עמוד 12

**"לכם
ברכה"**

גם בשיא החום והלחות של ניו יורק בקיץ...

תרגישו את הרוח!

ביקור באוהל הרבי מליובאוויטש ובמרכז חב"ד העולמי 770
חווייה רוחנית של פעם בחיים

הציון הקדוש

- 10 דקות מ-JFK
- פתוח תמיד
- עמדת התרעננות

תאמו סיור:

בית 770

- סיורים בעברית
- יוצא בכל יום
- הדרכה מקצועית

chabadisrael.co.il

חב"ד ישראל << הכתובת שלך לכל עניין יהודי

Chabadisrael.co.il/visittherebbe

להפצת עלונים שבועיים
במקום מגוריכם או
במקום העבודה כנסו
לאתר חב"ד ישראל

תמונות הרבי באדיבות חברת 9682

הקמת בתי חב"ד

שיהי' להם רצון וחפץ בהקמת "בית-חב"ד", ובמילא, יסייעו וישתתפו בהקמתו, הן בנשמתם הן בגופם והן בכל מאודם, זה ממונם, אשר, על ידי זה יבנה הבית במהירות גדולה יותר מכפי שמשערים.

ועוד מעלה עיקרית בזה:

מטבע האדם, שדבר שהשתתף ולקח בו חלק פעיל, בנפשו בגופו ובממונו – יקר וחשוב אצלו כו', ובמילא, כאשר תושבי המקום יטלו חלק פעיל ועיקרי בהקמת "בית-חב"ד" – אזי, גם לאחרי הקמתו, יהי' להם רצון וחפץ להכנס ל"בית-חב"ד", ולא רק להכנס בלבד, אלא "לחיות" ב"בית-חב"ד", ולא עוד, אלא להשתדל שהפעילות של "בית-חב"ד" תהי' "ברוב עם", אשר, על ידי זה יתוסף ב"הדרת" הבית, ו"הדרת מלך" – "הדרת מלך" דנשיא דורנו, ועד ל"הדרת מלך" דמלך מלכי המלכים הקב"ה.

(משיחת ט"ו תמוז תשמ"ו)

יש להזכיר עוד הפעם אודות הקמת "בתי-חב"ד" בכל מקום ומקום:

לכל לראש – המוזכר לעיל אודות "בית אהלי יוסף יצחק ליובאוויטש" בכפר חב"ד, אשר, ביום זה התקיימה בפועל "חנוכת הבית", ברוב פאר והדר, "ברוב עם הדרת מלך".

ובודאי שמאורע זה יוסיף זירוז ועידוד בכל הקשור להקמת "בית אהלי יוסף יצחק ליובאוויטש" בכל המקומות – החל מהענין הרוחני, אצל כל אחד ואחת מישראל בלבו פנימה, וגם כפשוטו, אין ענין יוצא מידי פשוטו, לבנות בית כזה, "בית אהלי יוסף יצחק ליובאוויטש", "בית-חב"ד", בכל מקום שדרים בו יהודים, ובמקומות שישנו כבר "בית-חב"ד" – להוסיף בבנינו, בית ועלי' על גביו או בית לפנים מבית (על דרך ב' הדעות בנוגע למערת המכפלה).

ובפשטות – להשתדל ולפעול אצל יהודי המקום

"מי שמסתכל עליך צריך לראות שאתה חי בעולם אחר, במושגים אחרים"

הרב יוסף יצחק ביסטריצקי שליח הרבי ומנהל בית חב"ד להבים מדבר על האתגרים, המתנות והעוצמות של השליחות • וגם: איך כל אחד מאנ"ש יכול 'לאמץ' שליח ולשמש כוח עזר עוצמתי בשליחות הרבי

תוך הגשמיות, אל תוך חיי היום יום, מתוך יראת שמיים, קביעות עיתים לתורה ויציאה למבצעים.

קוטביות של "נמנע נמנעות"

"אבל כמדומני שהקוטביות אצל שליח היא מסוג אחר ובעוצמה אחרת. זה פשוט 'נמנע הנמנעות'. הקוטביות הזו לה נדרש שליח - שמצד אחד צריך להיות על גובה רוחני, להיות שקוע וחי את התורה, את החסידישקייט, את הרבי - בצורה הכי חזקה והכי נוכחת במלוא ה'ברען'. כי שליח שנמצא בשליחות, אין די בזה שהוא עצמו 'בסדר' ועושה מה שצריך, אין די שהוא שומר על

"אחד הדברים היותר מאתגרים בשליחות היא הקוטביות. אסביר. כשתמים נמצא בישיבה, הוא מתעלה במעלות התורה, שרוי באטמוספירה של רוחניות, באווירה אחרת לגמרי.

"אכן, גם כשאברך חסידי, זה שנשאר בקהילה, הרי כפי שכולנו מכירים את השיחה של הרבי על הפסוק 'כי יפול הנופל' - בעצם היציאה מחיי הישיבה להקמת בית יש במובן מסוים 'נפילה', פתאום נדרשים להתעסק בדברים גשמיים, פתאום יש את הטרדות הרבות, את ה"מים רבים", ונדרשת התמודדות פנימית לחיות באמת עם כל מה שלמדת, לעמוד במבחן וליישם את כל העולם הרוחני הנשגב של חיי ישיבה ולהחדירו אל

להבים הוא יישוב בן 2000 משפחות, בדרום הארץ, קרוב לבאר שבע. היא מאופיינת באוכלוסייה מבוססת, הומוגנית, בת המעמד הבינוני-גבוה של ישראל. השליח ומנהל סניף בית חב"ד בלהבים זה 20 שנה, הוא הרב יוסף יצחק ביסטריצקי ומשפחתו. בצניעות המיוחדת שלו, בשקט שבו, בצלילות המחשבה ובבהירות שלו - הוא עושה עבודה מדהימה של קירוב לבבות, מתוך כבוד, אהבת אחים ואכפתיות.

הרב ביסטריצקי, איך היית מתאר את השליחות.

הרב ביטורצקי כילד (משמאל)
במחיצת הרבי

לכת אם אומר ש'שולחן' שרואה יהודי שחי בעולמה של תורה הוא לא אותו 'שולחן' שרואה מישהו אחר. הפרשנות האינטואיטיבית לשפה, למילים, לכל מושג, היא פרשנות אחרת. הקונוטציות הן אחרות. כי כל החיים הם חיים שונים. השקפות עולם שונות, התנהגות שונה, המבט על העולם הוא מורכב מכל כך הרבה נתונים ומיוסד על אינסוף חוויות החל מגירסא דינקותא, וכשהכל שונה - גם המבט הכי בסיסי הוא אחר.

"עובדה זו, שהיא נתון, דורשת מהשלוחים בפרט, ובכלל מכל אחד שמתעסק בהפצה, להיות מודע לכך שכשאנחנו מדברים עם האנשים, מנסים לחבר אנשים, חייבים לדבר בשפה הכי פשוטה, ברורה, בלי הנחות יסוד מוקדמות. חסידים לפעמים מדברים במונחים - שעבורם זה הדבר הכי פשוט - אבל אם לא משתמשים במינוח הנכון כשמדברים למישהו שעולם המושגים הזה לא מוכר לו זה יכול להישמע לו תלוש ובלתי מתקבל על הדעת, וצריך לדעת את פערי השפה והצורך לגשר עליהם".

שהפרופסור יבין

ואיך באמת מגשרים?

"כששליח מודע להבדלים בשפה, לפער במונחים ולפער המושגי - עליו דיברנו קודם - הקיים בינו לבין קהל שומעיו הוא פשוט מתכוונן לזה מבעוד מועד. זה אומר, קודם כל, להבין באמת טוב מאוד ובצורה יסודית על בוריה את הנושא שאותו הולכים ללמד ולדבר עליו. השליטה הזאת בפרטים וההבנה היסודית והשלמה של הנושא מאפשרת לתאר אותו בצורה הכי פשוטה שאפשר.

"אסביר. הרבה פעמים אנו חושבים שאנו מבינים נושא מסוים, אבל האמת היא שאם יתחילו לאתגר אותנו, להקשות עליו, לבקש ממנו שנסביר אותו "באמת" למי שכלל לא מכיר את העניין - נגלה שהלשון שלנו מגמגמת... כי אנחנו לא באמת אתגרנו את השכל שלנו בסוגיה הזאת כדי להבינה

השליח יכול להיות, במקום שהוא הכי גשמי וארצי, ובאותה נשימה להישאר מצוי הכי למעלה.

"האמת שזוהי נקודה שאני חושב עליה לא מעט: רק הרבי, שגם נותן את הכוח וגם דורש, יכול 'לזרוק' אנשים לכאלה מקומות ולדרוש מהם. הרבי מאמין בנו, דורש מאיתנו ומעניק לנו את הכוח. וכמו שאנחנו גם רואים בפועל, שלוחים שנמצאים בכל מיני מקומות ופינות שקשה להאמין שיהודי חרדי יכול להיות בהם, ומעורבים עם הבריות, יוצרים קשרי ידידות עמוקים וכו', וביחד עם זה אי אפשר שלא להתפעל לראות את הצביון והלהט החסידי שבהם, חסידים ששומרים על שיעור קומה רוחני".

עבודה פנימית גדולה

אתה אומר שזה בכוח של הרבי, וכמובן שכך. אבל בסוף השליח נדרש גם לעשות משהו בעולם המעשי, לעשות כלי, כדי שהברכה הזאת תחול...

"יש פה נקודה מאוד חשובה. כל אחד שיוצא לשליחות, והאמת היא גם למי שלא יוצא לשליחות - צריך לעשות לעצמו עבודה פנימית גדולה כדי לקיים את ה'נמנע הנמנעות' הזו. אכן, יש לנו את הכוח שמוענק לנו, אבל צריך לדעת שזה דורש השקעה, ברוחניות שלך, בעולם הפנימי שלך.

"ויש עוד נקודה שמצריכה השקעה פנימית עצומה מצד השליח. צריך להבין שקיים פער מושגים העצום בין מי שגדל על מבועי התורה והמצוות לבין מי שלא גדל וחי בעולם של תורה. ההבדלים בהסתכלות, על כל דבר, הוא עצום. לא הייתי מרחיק

הרוחניות שלו כמו אברך רגיל - שכן הוא אמור להשפיע.

"פעם אחת כי הוא נמצא במקום שהוא פחות מתאים לעולם הרוחני שלו, ולכן השמירה שלו על עצמו וההתעלות הרוחנית הפנימית שלו נדרשת להיות מאוד גדולה. התוקף של, כביכול, הריחוק מהקדושה במקום שבו הוא נמצא, דורשת ממנו לשמור על עצמו מאוד ולהתעלות כל הזמן, לא רק להתבסס על ידי הדלק של הישיבה. ופעם שנייה, הרי אתה רוצה להשפיע על אנשים ועליך להראות דוגמה לאנשים. מי שמסתכל עליך צריך לראות שאתה חי בעולם אחר, במושגים אחרים. ממילא הדרישות הרוחניות והחסידיות ממך, כשליח, הן ברמה מאוד גבוהה.

"בד בבד, השליח נמצא במקום, שהוא במובן הרוחני הכי נמוך. הוא איננו שרוי בתוך קהילה שיש בה חיים רוחניים תוססים, וההתמודדות באה לידי ביטוי בהתעסקות הנדרשת עם הגשמיות, ועם טרדות העולם והפרנסה. אצל השליח סוג ההתמודדות שבתוכו הוא שרוי הוא ברובד אחר. עצם המקום שבו הוא נמצא הוא כזה שכביכול 'מושך' אותו לכיוון השני. השיחות של השליח הם עם האנשים שעולם החול זה העולם הרגיל שלהם, האינטראקציה היא עם סביבה שמאוד שונה ורחוקה מהחממה, המקום שבו השליח חי בלי קהילה, בלי התוועדות ושיעורים, זה מצד הטבע מושך לכיוון מסוים.

"האחדה של שני הקטבים הללו, שמייצרות קומה חדשה ועוצמתית שרק שליח מסוגל לה, אפשרית רק כתוצאה מהכוחות של הרבי. רק בכוחות של הרבי

"ואם כבר הזכרתי את המתנות שהרבי מעניק לנו, השלוחים. ראשית צריך לזכור, שמן הסתם לשלוחים, יש הרבה אתגרים וקשיים. הרבה. כל אחד עם המקום שלו והצביון של האתגרים הפוקדים אותו וכו', אבל כאמור הרבי נותן לנו הרבה מאוד מתנות. יש מתנות שהרבי נותן שמתגלמות בהשפעת ברכה רוחנית בכל העניינים, מעין נתינת כוח וברכה כללית. ויש מתנות, שגם ממש ניתן להבחין בהם בצורה מוחשית, למשל, לזהות, ילד של שליח. אפשר לזהות, ילד של שליח. זה ילד שגדל בסביבה שהיא לא הסביבה שלו, לבד, בלי קהילה ובלי חברים מהחידר, ואבא שלו מנהל בית חב"ד - וברוב הפעמים אפשר לזהות אותו מהר מאוד. ניכרת עליו יותר מודעות לאחריות המוטלת עליו, הוא יודע לקדם דברים בצורה טובה יותר. זוהי מתנה ממש

אני חושב שאם כל אדם מאנ"ש היה מאמץ שליח, שמוצא חן בעיניו, שמתחבר אליו, והשליח מסכים כמוכן - זה יכול להביא ברכה עצומה גם לאנ"ש וגם לשליחות

ברמה הפשוטה, עד הסוף. לכן, לקראת כל נושא שאני הולך ללמד ולדבר עליו אני שואל את עצמי: האם אני באמת מבין את המושגים לאשורם? או שאני מבין פשוט כי למדתי עליו בעבר וזה נראה לי מוכר ומוכן בכלליות, אבל כשבאים לפרוט את העניין עד הדק לשוני נאלמת? ניטול לדוגמה את המושג "עולם האצילות". אין אברך שלא שמע ומכיר במידה מסוימת את המושג. האם גם כל אחד יוכל אוטומטית להסביר לאדם שמעולם לא שמע על המושג הזה על מה מדובר? אפשר לומר שכלל החסידים בהחלט יודעים "בגדול" מה אומר המושג "עולם האצילות". אבל זה אחרת לגמרי כשאתה אמור להתמודד עם פרופסור או אדם אינטליגנטי שלא מבין קבלה ואין לו מושגים של חסידות, ואתה אמור להסביר לו, ב'רחל בתך הקטנה' מה זה עולם האצילות. ובכן, כדי שהוא יבין בצורה סבירה, ראשית דבר עליך להבין זאת בצורה מעולה. ולכן כל דבר, כל רעיון, אתה אמור קודם כל בעצמך לעבד אותך בתוכך, להפנים אותו, לפחות מבחינת שכלית, להבין אותו כמו שצריך, ואז תוכל ללמד אותו.

"וחייבים לומר, שזוהי עוד מתנה גדולה שקיבלנו מהרבי בשליחות, שאנו בהכרח נדרשים ללמוד אליבא דנפשיה ולהפנים תורה וחסידות, ובאמצעות ה"ללמוד וללמד" יורד לנו האסימון בהרבה דברים, שאלמלא היינו בשליחות לאו דווקא שזה היה מתרחש - בטח לא בהיקפים ובאיכויות הללו.

**אבא היה חי את
הרבי יום יום שעה
שעה. זה פשוט
הורגש על כל צעד
ושעל. אני זוכר איך
בסעודות שבת אבא
מסתכל על התמונה
של הרבי, בשעה
שדיבר על הרבי, זה
היה מחזה מיוחד
מאוד**

מוצא את עצמו עסוק בבעיות של שלום בית, בבעיות משמעת של נער שהורים מביאים לפתחו כדי לבקש את סיועו. יש גם את התחום הכלכלי. שליח צריך לגייס הרבה כסף. גם עבור המחיה הבסיסית שלו וכמובן עבור כל הפעילות שלו.

"ובשלושת הרבדים הללו - הן ברובד הפנימי של השליח, הן ברובד הכלכלי והן ברובד הארגוני-תפעולי- הרי שלחסידי שנמצא בקהילה יש יכולת של ממש לעזור. אני חושב שאם כל אדם מאנ"ש היה מאמץ, שליח, שמוצא חן בעיניו, שמתחבר אליו, והשליח מסכים כמובן - זה יכול להביא ברכה עצומה גם לאנ"ש וגם לשליחות".

מה זה נקרא לאמץ?

"כל אחד עם הדינמיקה שלו. יש שליח שישמח אם פעם במועד ידוע יבוא אליו אברך ללמוד איתו או להתוועד איתו. יכול להיות אפילו אם תמצא לך שליח שאתה סומך עליו ותחליט לתת לו הוראת קבע. אתה יכול למצוא שליח, שליח שאתה חושב שהוא צריך או שקרוב לליבך ואתה אוהב את הפעילות שלו, לפנות אליו ולומר לו: תשמע, כל פעם שיש לך אירוע, תקרא לי, אני רוצה לבוא לעזור לך.

"דומני כי דבר כזה יכול גם להעצים את השליחות במאוד, וגם לתרום לאנ"ש המון בעצם הזכות הגדולה לקחת חלק

קונקרטי, שהילד הגיע למקום מסוים, שרוי בסיטואציות מסוימות, והוא ממש צומח מכך מבחינה אישיותית. גם המתנה הזאת שאנו השלוחים מקבלים בכך שאנו נדרשים להעביר הלאה את התורה שאנו לומדים, והעומק שהדבר מעניק לנו, היא מסוג המתנות הללו המאוד קונקרטיות שכל שליח זוכה לקבל".

אמץ שליח!

איך אנ"ש יכולים לסייע?

"קודם כל צריך לומר שכדאי ורצוי שהם יסייעו. אין צורך לדבר על הנחת רוח שזה עושה לרבי. אבל אפילו כלפי השליח עצמו. שליח הרי הוא אדם שחי וקשור עם הרבי 24/7, וכפי שהרבי התבטא שהוא ממש נמצא עם השליח. נכון, לא כל חסיד מתאים ובנוי להיות שליח, וזה בסדר גמור. לכל אחד יש את השליחות שלו... ויש כאלה שהתפקיד שלהם הוא לא בחיי שליחות בהפצת המעיינותאלא בחיי משפחה בתוך קהילה, במבצעים שהוא עושה כאדם עובד וכו'. ולכן, אני חושב שאנשים בקהילה, מעבר לזה שהם בעצמם מתעסקים בהפצת המעיינות, נכון הוא שיהיה להם קשר עם שלוחים. זה קשר שיכול לתרום כל כך הרבה, קודם לך - זה מקשר אותך עם עולם השליחות באופן אחר שמעניק לך זכות וחלק בשליחות ובקשר לרבי 24/7; וזה גם יכול לתרום

איזה עונג זה בשעה שבני המשפחה מסובים יחדיו סביב בשולחן שבת, והבת שלה, שלומדת דברים על יהדות בגן, מביאה לשולחן שבת את החומרים המרגשים, השירים והרוח המיוחדת

הייתה אז מאוד רחוקה בחיי היום-יום שלה מחיים של יהדות, ומסיבות כאלו ואחרות הם החליטו שהם רושמים את הבת שלהם לגן שלנו. לילדה הייתה בעיה התפתחותית, אך ב"ה ברגע שהיא הגיעה לגן חב"ד - השתנתה ללא היכר. קצת אחרי שהכניסה את הבת שלה לגן שלנו, אימא שלה הלכה באיזשהו קניון, וכשיצאה ממנו נערות חב"דניקיות הציעו לה גרות שבת. עד אז היא לא הייתה מדליקה נרות שבת.

"היא סיפרה לי שבאותו רגע היא אמרה לעצמה: רגע, הבת שלי לומדת בגן חב"ד, ואני כל כך מרוצה. עכשיו נערות מחב"ד מציעות לי גר שבת, מה אני לא אקח? והיא אכן לקחה את הנר של נרות שבת והתחילה להדליק. ונהיה אור בבית. גם בעלה התחיל להצטרף לקהילה שלנו, להגיע לקבלת שבת. היא סיפרה לי כעבור זמן כמה עונג היה לה שעה שבני המשפחה מסובים יחדיו סביב בשולחן שבת, והבת שלה, שלומדת דברים על יהדות בגן, מביאה לשולחן שבת את החומרים המרגשים, השירים והרוח המיוחדת. ברקע בצד, נרות שבת. בעלה חוזר מקבלת שבת בבית הכנסת, וחוזר על הדבר תורה שאמרו בבית הכנסת. כמה אור וחייב זה הביא להם. והיא מספרת זאת באושר גדול, בגאווה, איך החיים שלה קיבלו מימד חדש. אור חדש שהחיים שלה קיבלו. "ברוך השם, המקום של בית חב"ד

נקרא גן חב"ד. הם מקבלים את מה שיש ליהדות לתת בגישה האוהבת והמיוחדת של חב"ד, והקשר משפיע על המשפחות, על ההורים, אפילו על הסבא ועל הסבתא. לא מעט סיפורים אפילו על הסבא-רבא. זה מחלחל מלמטה עד למעלה. אנשים כל כך אוהבים את זה. פשוט מדהים לראות.

"יש מקרים של סבים שעדיין באים לבית הכנסת, כי הם גדלו על בית הכנסת, והילדים שלהם והנכדים שלהם כבר אינם מגיעים. קשה לתאר את העונג שיש לסבא בשעה שהילד, הנכד הקטן, מגיע לסעודת שבת ושר שירים שהסבא מכיר מהבית של הסבא שלו... או שהוא עונה אמן על ברכה. דברים שגורמים לאנשים לעונג פנימי אמיתי.

"אני יכול לספר על משפחה שבהגדרתה

(ואגב, ניתן לצרף גם את האישה, אם זה מתאים לאישה של השליח; את הילדים, אם זה מתאים. תנסו לדמיין כמה הדבר יכול לרומם את המשפחה שלך, ואת המשפחה של השליח, בגשמיות וברוחניות)".

גאווה של אימא

אולי תשתף אותנו קצת מהשליחות שלך...

"אני שליח ביישוב עם קווי אופי מאוד ברורים. יישוב שמתגוררים בו משפחות מבוססות היטב. ביישובים מסוג כזה יש סטטוס קוו. בעיר, למשל, ישנו ככלל מגוון אנשים, מגוון קהילות, מגוון סגנונות. כל אדם שיסתובב בעיר, בדרך כלל, לא יראה זר או מוזר. לעומת זאת ביישוב מסוג כזה, הוא הרבה יותר הומוגני, ויש מין סטטוס קוו, והנוכחות של אדם שלא מתאים לסטטוס קוו הוא בולטת יותר, הוא מוזר יותר, מה הוא עושה פה?"

"כאן המקום לציין כי למעשה, אנחנו הצטרפנו לשליחות בלהבים שהחלה עם פועלה של משפחת הרה"ג הרב נפתלי מרינובסקי, שהוא גם רב היישוב; והיום, ב"ה, פועלת איתנו בבית חב"ד גם משפחת בלינוב.

"ולכן העבודה שלנו היא בשקט, "לא ברעש ה". לעבוד במאור פנים, באהבה, בידידות אישית, וככה בעצם עשינו הרבה דברים. אירועים קהילתיים, תפילות וכו', וב"ה הפעילות הלכה וגדלה והתפתחה. ישנם דברים גדולים שעשינו שהשפיעו ב"ה על האנשים, כמו קייטנה גדולה ומוצלחת, ולצד זאת כמובן הפעילויות העונתיות, שיעורים וביקורי בית. והרבה קשר אישי עם אנשים, מתוך אכפתיות וידידות אמיתית, תופס מקום מאוד חשוב בפעילות.

"בשנים האחרונות זיהינו שאנחנו צריכים לפתוח קצת יותר מסגרות חינוכיות קבועות. לא רק פעילויות חד-פעמיות עונתיות, או אפילו קייטנה, שהיא מעין מוסד זמני של שבועיים. וברוך השם, פתחנו גנים. בשנה הבאה, בעזרת השם, ייפתח הגן הרביעי.

"כמובן שהמסירות לדברים האלה היא מאוד גדולה, ודורשת הרבה זמן, אנרגיות וכסף, מצד שני ההשפעה של הגנים היא כבירה. הילד נמצא אצלך במסגרת שנה שלמה, יום-יום. ההורים ששולחים את ילדיהם יודעים שהם מגיעים לגן חב"ד, זה

החיים עצמם.

"ועוד מילה בקשר לאבי. הרי חלפו שנים רבות מאז שנפטר. והנה, למרות שגזרה על המת שישתכח מן הלב, עד היום, לא רק בצפת, אתה יכול לראות תמונות שלו במקומות מסוימים, ואנשים מדברים עליו בערגה. עד היום באופן אישי אני פוגש אנשים שמדברים עליו בכזו הערכה, בכזו הערצה, ואני שואל את עצמי לא אחת בבחינת 'והחי ייתן אל ליבוי': מה היה הסוד שלו? מה היה המפתח שלו שהוא נגע בכל כך הרבה אנשים, וזוכרים אותו כל כך הרבה זמן?"

"וכמדומני, שאחד הדברים המשמעותיים, לצד היכולת הטבעית והכישרונות שהיו לו, הוא התודעה שבכל מה שעשה, בכל מה שניהל, ובכל תפקיד שהיה לו - השתדל להתייחס לכל אחד באכפתיות, בשמחה ובמאור פנים, ויחד עם זה, לא לשנות את עצמו ולא להשתנות מבחינת האמת הפנימית שלו. ואני חושב שזה אחד הדברים שמאוד השפיעו על אנשים, מעבר ליכולות האישיות. להתייחס לכל אחד באמת באכפתיות, היה אכפתי לכל אחד, וביחד עם זה להחזיק באמת שלך. הוא לא התכופף, לא כופף את הרמה שלו, את הרוחניות שלו, ולא צמצם אותה ולא הקל בה בכדי למצוא חן בעיני אחרים. ובד בבד, התייחס ודאג לכל אחד, למצוא את הפתרון לכל אחד, לתת את היחס לכל אחד ולהנגיש את הדברים לכל אחד. וזה לימוד שאני לוקח מאבא, לימוד שכל הזמן הניצב לנגד עיניי ומשתדל לנסות לפעול בדרך זו".

משפט לסיום?

"לשליח, ולכל אדם, יש אתגרים בחיים. אני רואה שוב ושוב שהיכולת לשחרר ו'לבנות' על הקב"ה - עובד בצורה בלתי רגילה. תפילה לקב"ה, לבקש ממנו "בקשת צרכיו" - זה פשוט עובד. וכחסידי, לכתוב לרבי, לסמוך על הכוחות שהרבי מעניק - יש בזה נתינת כוח מייוחדת". ■

**לשליח, ולכל אדם,
יש אתגרים בחיים.
אני רואה שוב ושוב
שהיכולת לשחרר
ו'לבנות' על הקב"ה
- עובד בצורה בלתי
רגילה. תפילה
לקב"ה, לבקש ממנו
"בקשת צרכיו" - זה
פשוט עובד.**

של הרבי, בבית של תודעה של שליחות, ולכן היה זה הכי טבעי, שאלו החיים שאנו צריכים להמשיך. ולא שלא ראינו אתגרים, ראינו הרבה אתגרים, אבל תמיד ידענו והרגשנו שיש כתובת, שיש עם מי לדבר. תמיד כותבים לרבי. אבא היה כותב לרבי, נוסע לרבי ומדבר עם הרבי. ולכן אצלי, מהבית שבו גדלתי, היה ברור לי שאצא לשליחות. גם אשתי, היא מבית של שליחות. אביה, הרה"ח הרב מרדכי קסטל, אף הוא מהשלוחים המיוחדים ששלח הרבי לאה"ק והוא השליח הראשי ברחובות - כך שעבורנו ברמה האישית השליחות מעולם לא הייתה 'דבר נוסף', אלא זה תמיד היה

עצמו מאוד מתפתח, הקהילה מתפתחת, ומשקיעים כל הזמן. כעת אנו משקיעים בבית מדרש עם ספרייה ענקית, בית מדרש שבו מתקיימים שיעורי לימוד, חברות, לימוד לגברים, לימוד לנשים - במגוון שעות לאורך היום".

שליחות מבית אבא

אי אפשר שלא לדבר על אביך, הגה"ח הרב לוי ביסטריצקי ע"ה, מי שהיה מהשלוחים המיוחדים ששלח הרבי לאה"ק, רבה של צפת וחבר ב"ד רבני חב"ד. מה אתה מרגיש שקיבלת ממנו לשליחות?

"אנחנו גדלנו בבית של שליחות. הרבי היה קיים אצלנו בבית בצורה הכי מוחשית שיכולה להיות, אפילו בדברים הכי הכי פשוטים. במכשיר הטלפון הקווי שלנו בבית, כפתור "החיוג המקוצר" - היה מכוון לקו הטלפון של המזכירות של הרבי. אבא היה חי את הרבי יום יום שעה שעה. זה פשוט הורגש על כל צעד ושעל. אני זוכר איך בסעודות שבת אבא מסתכל על התמונה של הרבי, בשעה שדיבר על הרבי, זה היה מחזה מיוחד מאוד. חי מאוד. הנוכחות של הרבי הייתה קיימת בצורה הכי חיה ופשוטה. התפקיד שלו כרב קהילה וכרב עיר, והתודעה שלו שהוא שליח של הרבי, הייתה חיה אצלו ובצורה הכי פעילה והכי אקטיבית.

"גדלנו אפוא בבית של מסירות לעניינים

חלום שהפך למציאות

היסטורית

הרב אריאל למברג

יום שני כ"ג סיון, הטלפון שלי רוטט. על המסך הופיעה הידיעה: "המערכת הביטחונית והמדינית מעריכה שיש להיערך לכמה ימי לחימה", אני מסתכל כלא מאמין.

המציאות הייתה מתוחה. הטילים האיראניים כבר נחתו ופגעו בצפון הארץ, ובאותם רגעים ממש מטוסי חיל האוויר הישראלי פעלו מעל שמי טהרן.

בעוד יומיים 'השלוחים' אמורים לנחות, ובעוד שלושה ימים אמורה להתחיל סדרת האירועים הגדולה 'ההריקות' שעליה עבדנו חודשים ארוכים - אירועים שנועדו כולם לכבודו של הרבי.

פתאום הכול הועמד בסימן שאלה.

הטלפון שלי הוצף בשיחות. אנשי משרדי הממשלה שאלו מה עושים. חברת ההפקה וצוותי התוכן ביקשו לדעת האם לעצור הכול או להמשיך. היו כאן התחייבויות גדולות, השקעות עצומות, צוותים שלמים שעבדו מסביב לשעון.

השאלה הייתה ברורה: האם ממשיכים כשהכול נראה כל כך לא יציב?

שני האברכים המדהימים שריכזו את הגעת השלוחים, הרב שמואל קוביצ'יק והרב מענדי וינקלר, התקשרו להודיע שמבטלים את כל כרטיסי הטיסה.

הנחיות פיקוד העורף היו ברורות, אין אירועים! באותו רגע התקשרתי לבני, שנמצא בשנת ה'קבוצה'.

אמרתי לו: "אתה יודע שכל סדרת האירועים הזאת היא לכבודו של הרבי. אני מבקש ממך להיכנס לציון הקדוש, להתפלל ולבקש שהכול יתקיים בשלום, שהאירועים יעברו ללא הפרעות." בני נכנס לאוהל הקדוש. לא עבר הרבה זמן, בשעה 18.50 שולח לי יואל ברקוביץ', המפיק של רפי ביטון את ההודעה הבאה: "בינתיים חזל"ש ארועים כרגיל".... את ההודעה הזו העברתי לגורם בעיריית ירושלים הוא ענה לי בלי להתבלבל "זכות הרבי".... זה פשוט היה ברור לא היה לזה שום הסבר אחר...

הרבי דורש מעשה בפועל

הרב יוסף יצחק הכהן אהרונוב

היום הגדול והקדוש ג' תמוז, היום בו ציינו השנה ל"ב שנים, והלב הומוה רגשות - אסור לנו להישאר רק עם געגוע וכמיהה לשנות האור. הרבי דורש מעשה בפועל.

השנה, בימים הסמוכים לג' תמוז, זכינו בצעירי אגודת חב"ד לקיים את רצון קדשו של הרבי, בחיזוק ההתקשרות, בלימוד תורתו, בהודאה והלל על הניסים והנפלאות, ובהפצת המעיינות.

הבאנו לארה"ק, במסגרת אגודת חסידי חב"ד, שלוחים מכל העולם שזכו לייצג את כלל השלוחים, למעמדי ההכנה לקראת ג' תמוז, לסירורים במוסדות החינוך, ובעיקר להתוועדויות - לחזק ולהתחזק יחד להרחבת פעולות הפצת המעיינות מתוך התקשרות במשלה, הרבי.

ההתוועדות הגדולה, שבה השתתפו עשרות אלפים מכל רחבי העולם בשידור חי, עם התערובות המיוחדות על הרבי, כולל פרטים שטרם נחשפו, כמו גם החוברת המיוחדת שיצאה לאור בנפרד על הקשר של הרבי לשריד בית מקדשנו, הכותל המערבי.

בשיא ההתוועדות, סדר הניגונים הגדול בעולם, ביצועים אותנטיים של ניגוני חב"ד החודרים אל עצם הנשמה מחד, ומרימים אותנו טפח מעל הקרקע מאידך, מתוך קיום הוראת הרבי משיחת כ"ו ניסן תנש"א, להודות ולהלל על הניסים עד כדי ריקוד בפועל.

מעמד התפילה המיוחד ליד הכותל המערבי, והביקור המיוחד בחללים מתחת לרחבת התפילה, הסגורים לקהל הרחב, ונפתחו במיוחד עבורנו.

אירוע מיוחד התקיים שאירח בלשכתו מר יצחק הרצוג לכבודו של הרבי, הוקרה והצדעה לפעילות הרבי ולחסידות חב"ד, ובשילוב היבט אחד של מנהיגות הרבי כנשיא דורנו, בציון 40 שנה לאסון צ'רנוביל ול"ו שנים להוראת הרבי, שם ראינו את התמונה הגדולה, הנחשפת רק כאשר עומדים מעט על דעת רבו אחרי ארבעים שנה, כיצד הציל הרבי בהוראתו את אלפי הילדים ממצב של פיקוח נפש כפשוטו.

ועוד והוא העיקר, המיזם הנפלא 'תורתו אומנותו', רבבות קהל אנ"ש מתאחדים יחד ללימוד משותף בתורת הרבי, מאמר ושיחה שבועיים, אגרות קודש יומיים, המלווים בשיעורים קצרים מגדולי המשפיעים. במסגרת המיזם, עולים בגורל מבין הלומדים אלו אשר זוכים לקבל כרטיס טיסה לחצרות קדשנו.

מרגש היה לראות ולעקוב אחרי ההשתתפות הרבה של אלפים רבים מכל קהילות חב"ד ברחבי ארה"ק, שנרשמו למיזם, למוד והתחברו לתורתו של הרבי ודיווחו על לימוד משותף של עשרות אלפי מאמרים ושיחות, מאות אלפים אגרות קודש, ותוספת של רבבות שעות במבצע תפילין, לזכות עוד יהודי ולהפוך את העולם לדירה בתחתונים.

בהזדמנות זו אבקש להודות לכל העוסקים במלאכה, איש איש בשמו הטוב יבורך, על כל הפעילות והמאמץ להוציא לפועל את המיזמים המיוחדים, מתוך השקעה רבה.

בתפילה שבזכות כל פעילות הפצת המעיינות חוצה, נזכה כלשון קדשו של הרבי, בסיום מאמר קבלת הנשיאות, זעהן זיך מיט'ן רבין דאָ למטה אין אַ גוף ולמטה מעשרה טפחים, והוא יגאלנו.

...

כחודשיים קודם לכן ישבתי עם יו"ר אגודת חסידי חב"ד, צעירי אגודת חב"ד ורשת אהלי יוסף יצחק ליובאוויטש, הרב יוסף יצחק הכהן אהרונוב. השיחה הייתה לקראת יום ג' בתמוז, "השנה זה ל"ב שנים מאותו יום נורא, מה הרבי רוצה שנעשה השנה? הרב אהרונוב הראה לי את תביעת הרבי יהודה ליהודה על הניסים הגדולים שעבר עם ישראל.

המשימה הוטלה: ליצור סדרת אירועים שטרם נעשו, אירועים שיגרמו לכך שכל ארץ ישראל תושפע, תתחבר ותחוש את האור הגדול שהרבי הביא לעולם.

כך נולד חלום. חלום היסטורי שהלך והתגשם לנגד עינינו. היו רגעים שבהם היה נדמה שהחלום יישאר רק חלום. פעמיים נראתה אפשרות שמלחמה תעצור הכול ולא תאפשר לנו להוציא את התוכנית לפועל. אבל החלום המשיך.

הרעיון היה להביא שנים עשר שלוחים כנגד שנים עשר המרגלים - אלא שהפעם מדובר בשלוחים שיוצאים לכל רחבי ארץ הקודש כדי להביא אמונה, חיבור ואחדות.

הכול נעשה לקראת ג' בתמוז, ובחיבור מיוחד לציון 85 שנים ליום ההצלה של הרבי והרבנית מהתופת האירופית והגעתם לחצי הכדור התחתון.

המטרה הייתה ליצור חוויה שלא הייתה כמותה: תערוכה שתציג באופן מוחשי את השפע העצום שהרבי העניק לעולם, המשך בניגוני חב"ד משותפים, וסדר ניגונים שלא נראה כמותו מעולם, וסיום במעמד מרגש של הלל הודאה בכותל המערבי.

כדי שהחזון הזה יהפוך למציאות נרתמו רבים וטובים.

משרד התפוצות בראשות השר עמיחי שיקלי, משרד ירושלים ומסורת בראשות חבר הכנסת הרב מאיר פרוש, הקרן למורשת הכותל בראשות הגאון הרב שמואל רבינוביץ', רב הכותל והמקומות הקדושים, ועיריית ירושלים בראשות מר משה ליאון - כולם התגייסו לסייע לפרויקט העצום הזה.

ביום חמישי בבוקר התקיימה קבלת פנים מיוחדת במעמד הרבנים הראשיים ורב הכותל. כבר מהרגע הראשון היה אפשר לחוש את גודל המעמד ואת הכבוד שניתן לשלוחי הרבי.

בכותל המערבי נפתחו מקומות שמעולם לא נפתחו לציבור הרחב. השלוחים נכנסו אל המקום שבו הרב מאיר יהודה גץ ביקש לחפור ולהתקרב ככל האפשר למקום משכן ארון הברית במחילות תחת קודש הקודשים, המקום שבו הרבי עצר אותו מלחפור. שם התפללו תפילת מנחה.

הכבוד העצום שהרבנים הראשיים הרעיפו על השלוחים וההודעה כלפי עם ועולם שעם ישראל כולו חב תודה עמוקה לרבי ולשלוחיו לולי הרבי נשיא הדור ומנהיגו ומפעל השליחות כולו - אי אפשר לדמיין, ואז הגיע האירוע הגדול.

התגובות היו מדהימות.

שלוחים ומקורבים סיפרו שזו הייתה עבורם תחושה של שיא. הרב

רבינוביץ' מפתח תקווה השאיר הודעה שהדבר היחיד שמשתווה לתחושה שהיתה לו באירוע, הוא המארש של מוצאי יום הכיפורים, שזכה להיות אצל הרבי!

ומצד שני, הגיעו הודעות רבות שאמרו כי מדובר באירוע היסטורי שלא היה כמוהו מעולם. מקורבים שלא גדלו בתוך העולם החב"די, סיפרו שזה היה היום המאושר ביותר בחייהם.

אולי זה היה הרגע שבו הבנו שהצלחנו לגעת בנקודה רחבה הרבה יותר.

כדי להגיע לכך היינו צריכים לקבל החלטות אמיצות. החלטנו להביא את הטובים ביותר, ולעשות הכל כדי שיהיה בהצלחה מופלגה לרצון הרבי.

בחרנו ברפי ביטון, מתוך רצון להביא את ניגוני חב"ד לקהלים חדשים - אבל בלי לוותר על האותנטיות. וזו הייתה מילת המפתח: אותנטיות.

הגב' א. קוק, מהבמאיות והמפיקות המקצועיות ביותר בתחום זה, יחד עם הגב' מ. פרידמן, בנו את התערוכות ואת הקו האמנותי של האירוע.

רפי ביטון השקיע שעות רבות כדי לשמור על הנשמה של הניגונים. באולפן המאובזר של קולות מן השמיים הוצב מזרן שהגיע מבית חב"ד גבעת שמואל, עליו ישן הת' מנדי נוימן ובמשך ימים כלילות התמקד בכך שכל מאה הקולות והכלים יישמעו בצורה אמיתית ומדויקת. וכמובן כולנו הכרת הטוב ל'צבעים הפקות', בראשות מני לרר וישראל נאבול, על יישום החלום למציאות פיזית.

אבל מבחינתי, אחד מרגעי השיא היה אצל הפרזידנט מר יצחק הרצוג, שפתח את עבודת האירוע מיוחד לכבודו של הרבי. המקום כולו הותאם לכבוד הרבי ולכבודה של חב"ד - השולחנות, הכיסאות, כל הפרטים הקטנים היו צעקו: רבי, צעקו: חב"ד.

כאשר מר הרצוג בחר לתעד ולהקריא את הצהרת החינוך בפני השלוחים - היה זה רגע של שיא בתוך שיא.

בגלל המלחמה שפרצה בי"ג באדר, מר הרצוג לא יכול היה לקיים את המעמד במועד המקורי. למרות שהוא כבר חתם על ההצהרה בי"א ניסן, הוא ביקש שהדברים יתועדו ושההצהרה תוקרא בפני שלוחי הרבי. מי שמכיר אירועים ממלכתיים יודע עד כמה כל פרט כפוף לפרוטוקול מדויק ונוקשה. שינוי כזה אינו דבר מובן מאליה. אנשי משכנו הסתייגו, אבל מר הרצוג לקח את ההצהרה וקיים את המנהג שהרבי ראה בו עניין שמיימי.

זו הייתה סגירת המעגל, ראיתי בעיניים איך כל הטבע והפרוטוקולים משנים רק לכבוד הרבי וכל מעשינו ועבודתינו מכוונים הכוונה העליונה ולנחת רוח הרבי.

לכתחילה אריבער, חלום שהפך למציאות היסטורית.

קולמוס הנפש: כשהגעגוע לרבי הפך לשירת אלפים בירושלים

צילומים: חיים טוויטו • מענדי טוויטו • יוסי ג'רופי

שבוע לפני יום ההילולא ג' בתמוז,
בנייני האומה בירושלים לבשו חג.
אלפי חסידים, שלוחים ומקורבים
התכנסו למעמד "והריקותי" - ערב
היסטורי ששילב תערוכות נדירות
על הקשר בין הרבי לכותל המערבי,
קבלת פנים חגיגית במנהרות הכותל,
ו"סדר ניגונים" ענק עם למעלה ממאה
נגנים וקולות. מסע אל תוככי הנשמה
החסידית, שנע בין דמעות של געגוע
לקריאה איתנה לפעולה

ליל שישי בירושלים. האוויר
הקריר של עיר הקודש עומד
בניגוד מוחלט לחום האנושי
שמילא עד אפס מקום את
מתחם בנייני האומה. אלפי
חסידים חב"ד, שלוחי הרבי מכל קצוות תבל
ומקורבים רבים, זרמו פנימה אל מעמד
'והריקותי', מעמד הכנה לקראת היום
הגדול והקדוש, בו הלב החסידי מחסיר
פעימה - ג' בתמוז.

האירוע, פרי יוזמתם של צעירי אגודת
חב"ד, נולד מתוך מטרה כפולה ומורכבת:
להתכונן כראוי ליום ההילולא של הרבי,
ובמקביל לקיים הלכה למעשה את הוראתו
ההיסטורית של הרבי מהשיחה הידועה
בכ"ו בניסן תנש"א - להודות ולהלל על
הניסים.

היסטוריה מבעד לעדשה: הרבי והכותל

עם פתיחת השערים בבנייני האומה,
נפתח המעמד בשעה ארוכה של שוטטות
בין תערוכות ייחודיות שהוקמו במתחם.
דרך הפקות מולטימדיה מרהיבות,
המבקרים צללו אל תחנות חייו, דמותו
ופועלו של הרבי, ונחשפו לארונות הספרים
הרבים שיצאו לאור מתורתו הענפה.
אך גולת הכותרת, זו שמשכה אליה

הביצועים האוטנטיים שרוממו את קהל הרבבות

האולמות והיציעים של בנייני האומה בירושלים היו מלאים מפה אל פה עם רבבות החסידיים, השלוחים והמקורבים, שהשתתפו במשך שעותיים וחצי בסדר הניגונים הגדול בעולם, עם מיטב הניגונים החסידיים.

ביצועים אותנטיים בעיבודים שטרם נשמעו כדוגמתם, במחרוזות מיוחדות שמצד אחד גרמו לקהל הרב להשתתף בניגוני הרגש מתוך עצם הנשמה, כפי המופיע ב'היום יום', כי ניגון חסידי מחזק את התקוה והבטחון, מביא שמחה ומעמיד... בקרן אורה.

כאשר הניגונים התחלפו לניגוני שמחה חסידיים, נעמד הקהל הרב על הרגליים בהתרוממות הרוח, מתוך שבה והודאה לה' יתברך על כל הניסים אשר עשה עימנו בשנים האחרונות, כאשר הצילנו מיד הקמים עלינו לכלותנו.

רגע מיוחד ומרגש היה כאשר בביצוע מיוחד סיפרו את סיפורו של הזמר החסידי ברק גרוסברג, שגדל כנער עם חלום להפוך לזמר רוק, אך אז שמע את ר' אבי פיאמנטה מנגן בחליל הצד שלו, ומשם נשבה בקסמו עד ששינה את אורחותיו והפך לחסיד חב"ד, המקדש שם שמיים עם ניגוניו והופעותיו.

ברק גרוסברג ביצע קטע מיוחד מתוך הקהל, עם ניגוני הימים הנוראים, באווירה מיוחדת שסחפה את קהל הרבבות לדקות ארוכות של רגש חסידי טהור.

רגע מיוחד נוסף נרשם בביצוע המיוחד של החזן הרב מנחם פלדמן, משלוחי הרבי באוסטרליה, שם חוו את הפיגוע הרצחני ל"ע בעת החגיגה שערכו שלוחי חב"ד לקראת מעמד הדלקת נר חנוכה.

את מרב תשומת הלב, הייתה תערוכה יוצאת דופן שחשפה פן שעד כה לא סוקר בהרחבה: הקשר העמוק וההיסטורי בין הרבי לכותל המערבי. התערוכה סיפקה הצצה נדירה אל חשיפות היסטוריות, כשהיא מלווה במתחם אינטראקטיבי באולם סמוך, שם נערך חידון מאתגר בנושא 'הרבי והכותל'.

כל משתתף באירוע לא יצא בידיים ריקות, וקיבל לידיו אלבום מהודר - פרי הפקתה של הקרן למורשת הכותל המערבי - המאגד בתוכו את סיפור הקשר ההדוק ואת פעילותה הענפה של החסידות ברחבת שריד בית מקדשנו.

שירת הנשמה: סדר הניגונים הגדול בעולם

לאחר הסיור המעמיק בתערוכות, נפתחו דלתות האולם המרכזי. מה שהתרחש שם בשעותיים וחצי הבאות היה חסר תקדים. על הבמה הענקית התייצבו למעלה ממאה נגנים וקולות, בראשותו של המעבד רפי ביטון, יחד עם "מקהלת חב"ד", מקהלות "קולות מן השמיים" ותזמורת מורחבת. יחד, יצרו את סדר הניגונים הגדול בעולם.

המוזיקה החסידית השורשית, מילאה את החלל כשהרכב הענק מבצע עשרות שירים מתוך מגוון הניגונים החסידיים הנרחב של חב"ד. ביצועים אותנטיים של ניגונים עתיקים הנוגעים בעצם הנשמה התחלפו בניגוני שמחה קצביים, שהרימו את אלפי המשתתפים באולם טפח וטפחיים מעל הקרקע.

בתחילת סדר הניגונים, הוקרן על מסכי הענק סרטון ברכה מיוחד ששיגר שר התפוצות, עמיחי שיקלי, שמשדרו פרס את חסותו על המעמד, ביוזמתו של ידידו השליח הרב אור זיו. השר שיקלי שיתף בחיבור האישי שלו לחסידות חב"ד, והרעיף שבחים על הפעילות הברוכה וחסרת הפשרות של השלוחים בכל נקודה על פני הגלובוס.

לא להישאר רק ברגש וגעגוע הרב יוסף יצחק הכהן אהרונוב

התאספנו כאן היום בסמיכות ליום הקדוש ג' בתמוז, להתוועדות מיוחדת ולחיזוק ההתקשרות אל הרבי. על הפסוק "ויהי כנגן המנגן ותהי עליו יד ה'" מוסבר בחסידות, שכאשר יהודי מנגן ניגון מתוך שמחה ודבקות, הוא פותח את צינורות השפע העליונים, מסיר את הקטרוגים ומאפשר לברכה לזרום למטה בלי שום מעצור. אצל חסידים ידוע שניגון חסידי אינו סתם ניגון, אלא כלי רוחני שמסוגל לבקוע את כל המסכים וההעלמות של העולם הזה.

אנחנו עומדים כאן היום בסמיכות ליום הקדוש ג' בתמוז. זהו יום שבו הלב החסידי מחסיר פעימה, יום שבו הדמעות והגעגועים לרבי צפים ועולים. אך חסידים אינם נעצרים שם; ג' בתמוז הוא יום של התקשרות עצמית, יום של חשבון נפש ותביעה עצמית: איפה אנחנו עומדים ביחס לרצונו של הרבי? דווקא מתוך הביטול המוחלט לרבי, אפשר לפתוח את הצינור לברכה הכי גדולה - ברכה שהיא למעלה מהטבע לגמרי.

אצל חסידים ידוע שמה שהתוועדות חסידית יכולה לפעול - אפילו המלאך מיכאל אינו יכול לפעול. ובפרט בג' בתמוז, כשאנחנו מתוועדים יחד, משפחת חסידי חב"ד, מתוך אחדות ואהבת אחים, הכוח של התוועדות הזו מכפיל ומשלב את עצמו. כאן, בין החסידים והשלוחים, אנחנו מחזקים את הכלי ומורידים את ברכתיו של הרבי לתוך כלי המעשה - בבני, חיי ומזוני רוויחי, ובכולהו רוויחי.

יחד עם זאת, הרבי תובע מאיתנו לא להישאר רק ברגש ובגעגוע, אלא להביא הכל לידי מעשה. בתקופה זו, כשאנחנו רואים יותר ויותר כיצד קריאתו של הרבי זועקת מכל עבר - לפעול בכל דרך באהבת ישראל - אנחנו צריכים להתמסר עוד יותר לשליחות ולאחריות שהרבי הטיל על כל אחד ואחד מאיתנו.

בעזרת השם, שנזכה כולנו שמתוך ההתוועדות הזו נמשיך שפע רב, הצלחה מופלגת בכל מעשה ידינו, בריאות איתנה, ונחת חסידי מהילדים, ונזכה לקיים את רצונו הקדוש של הרבי במלואו ולקבל פני משיח צדקנו תכף ומיד ממש!

עבר, הווה ועתיד

הרב שמואל רבינוביץ רב הכותל והמקומות הקדושים

מה שקורה מאז ג' תמוז הוא פלא היסטורי. "מאת ה' הייתה זו - היא נפלאה בעינינו". האש לא דעכה, תחושת השליחות והנתינה לא נחלשו, אדרבה! זכינו לראות את להבת השליחות הולכת ומתחזקת. יפוצו מעיינותיך החוצה - ממש. "אש תמיד תוקד על המזבח לא תקפה". ואש הקודש של חב"ד ומורשתו של הרבי הולכת ומציתה עוד ועוד לבבות בכל פינה בעולם.

זיכה אותי הקב"ה לשמש כרב הכותל המערבי. מלאכה עדינה ורגישה שדורשת לא רק הרבה כוחות אלא גם לקבל החלטות קשות. מצד אחד - "ומקדשי תיראו". צריך לשמור מכל משמר על קדושתו וכבודו של שריד בית מקדשנו. מצד שני "ואהבת לרעך כמוך" השליחות החשובה לפתוח את הלב, ללא שום מחיצות, באהבה אמיתית לכל יהודי. והדאגה לכך שכל אדם, לא משנה מאיזה רקע, ירגיש שכאשר הוא מגיע לכותל הוא בא לבית ה'.

מדי יום, מזמן לנו המפגש בין שני הערכים האלו ניסיונות קשים מנושא, ובכל ניסיון וניסיון דמותו ומשנתו של הרבי ניצבות נגד עינינו ומשמשות מגדלור ערכי. ברגעים האלה, אני מוצא את עצמי חוזר אל חליפת המכתבים של הרבי עם רב הכותל דאז, הרב מאיר יהודה גץ זצ"ל. מילים שחושפות מעורבות מרשימה בפרטים המעשיים ביותר, ומעל לכל - אהבה ודאגה אין קץ לעם ישראל ולתפקידו של הכותל המערבי כלפי העם.

כשאני קורא בהם, אני רואה עד כמה הרבי סירב בכל תוקף לראות בכותל משהו המסמל עבר. עבורו, זהו מקום חי שבו "מעולם לא זזה שכינה", והוא הדגיש זאת שוב ושוב. הוא ראה בעיני קודשו כיצד אירועים מטלטלים, כמו ניסיון ההצתה בהר הבית בשעתו, נועדו לעורר את העם כולו לחזור למקורותיו, כפי שכתב אז למשורר אורי צבי גרינברג: הכותל איננו רק אבנים מהעבר, אלא נקודת החיבור החיה של הקדוש ברוך הוא עם כנסת ישראל.

מתוך התפיסה הזו, הרבי הרגיש מחויבות גדולה לשמור על קדושת הכותל הלכה למעשה, ללא שום פשרות. הוא דחה באופן מוחלט את הרעיון של ציפוי אבני הכותל בחומר משמר כדי שלא לאפשר לייסדק קטן"י להופיע בחומות הקדושה. וכשאמנית ביקשה בתום לב להוסיף אבן מעוצבת משלה לאבני הכותל הרבי הפנה אותה לאיסור המפורש בספר דברים: "את כל הדבר אשר אנכי מצוה אתכם אתו תשמרו לעשות, לא תסוף עליו ולא תגרע ממונו" והסביר לה בדרכו המיוחדת והרגישה שלהוסיף לקודש, אפילו מתוך רגש הלב, זה כמו יילצפות בזהב את השושנה" - זהו ניסיון לייפות את מה שברא הבורא - ילא תוסף עליו ולא תגרע ממנו."

הנחלת "מורא מקדש" הייתה בעיניו שליחות רבת מעלה - הוא שב והזהיר מפני חפירת מחילות במקום של ספק פגיעה בקודש, וקרא למנהיגים ועסקנים להרים קול זעקה ציבורי כדי למנוע את העברת ניהולו של חלקו הדרומי של הכותל לידי גוף חילוני. תמיד ראה את התמונה כולה, מתוך אחריות עמוקה לדורות.

עבור הרבי, הכותל מעולם לא היה רק זיכרון לעבר, אלא כוח משפיע על ההווה ועל העתיד. ומתוך אותו חזון עודד ודחף בכל כוחו להפעלת דוכן להנחת תפילין המפורסם בכניסה לרחבה - דוכן שכל מהותו אהבת ישראל טהורה שמחבר בכל יום ויום אלפי לבבות, מכל גווני הקשת, לאביהם שבשמים. אין לי ספק כי מדובר במקום שמניחים בו הכי הרבה תפילין בכל בעולם, ובו נחשפו ליהדותם בפעם הראשונה בחייהם יהודים מרחבי תבל.

יהי רצון שנוכח כולנו להמשיך בעבודת הקודש הזו לאור דרכו של הרבי, ושנוכח בקרוב ממש לראות בהתגשמות תחיתנו העתיקה: וְתַחֲזִינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוֹבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים".

"לא הייתי רפי ביטון. שמתתי את עצמי בצד ונתתי לניגונים לדבר בעד עצמם"

מאחורי הקלעים של סדר הניגונים הגדול בעולם

לאחר שכבש במוות ענק ברחבי העולם עם מגוון סגנונות מוזיקליים, המוזיקאי המוכשר, המעבד רפי ביטון מספר על תחושותיו האישיות בסדר הניגונים במעמד 'והריקותי', מספר כיצד דווקא חברים מתוך חב"ד ניסו למנוע ממנו להופיע, ועל החלטה שקיבל: "הרגשתי שהרבי איתי".

מי שמכיר את סגנון ההופעות של רפי ביטון, יודע שהוא משלב בין שירים בביצועים מיוחדים עם שלל קטעים מוזיקאליים. ב'והריקותי', הביצועים היו מדויקים להפליא עם מלוא האוטנטיות החסידית. איש לא יכול היה לנחש כי את מרבית השירים, ביטון כלל לא הכיר עד לשבועות שלפני המופע הגדול...

בשיחה שאנו מקיימים איתו אחרי האירוע, מספר רפי ביטון על ההיכרות הראשונה שלו עם ניגוני חב"ד, אותם הוא ביצע על הבמה עם מקהלות קולות מן השמיים ירושלים, מקהלת חסידי חב"ד ותזמורת מורחבת.

"תמיד הייתי מחובר לניגונים חסידיים באופן כללי. כל מה שהכרתי מניגוני חב"ד, אהבתי - אבל לא הכרתי הרבה. במהלך השנים, עיבדתי הופעות רבות במגוון סגנונות, כולל פילהרמונית, חזנות, ערבית, ועוד. הפעם - זה היה שונה לחלוטין".

"אני מאוד מחובר לרבי מאז שאני זוכר את עצמי. לחב"ד אני מאוד מחובר ואוהב כי בכל מקום בו הייתי בעולם, וכמוכן בגבעת שמואל, בתי חב"ד מפיצים אור ודואגים לכל יהודי, עוצר לרגע רפי, וממשיך: "שמעתי בעבר קצת ניגונים מבית חב"ד ואמרו לי שזה שונה מניגונים חסידיים רגילים - אבל לא ידעתי להסביר מה השוני, עד שזכיתי להשתתף בפרויקט 'והריקותי'. להבין באמת את חב"ד דרך הניגון הצלחתי רק במופע האחרון".

מה בעצם גילית שם, בעומק של המוזיקה החב"דית, שהיה כל כך שונה עבורך?

"ההעמקה בניגוני חב"ד והחיבור אליהם דורשים, ראשית לכול, למידה יסודית ותרגול ביצועי של לפחות חמש עד שבע פעמים. בניגוני חב"ד, יש שילוב מיוחד של מח ולב, כאשר ההבנה השכלית של העומד מאחורי הניגון, מובילה לחוויה רגשית עמוקה, שמעבר למילים; בעוד שניגון סטנדרטי עשוי לעורר תגובה רגשית ספונטנית ומיידית, לחנים חב"דיים מובילים קודם כל למחשבה והתבוננות, ואז ההשפעה הרגשית משמעותית ועמוקה הרבה יותר".

הגעת למופע הזה כביכול 'מבחוץ'. איך נוצר החיבור המעשי עם המארגנים?

"קיבלתי טלפון מהרב אריאל למברג, ששמע אותי בסך הכל פעם אחת בתפילה. הוא לקח על עצמו סיכון, כי אני לא נראה חב"דניק בחוץ; רק בנשמה שלי אני מחובר לחב"ד. אני זוכר היטב את יום הסתלקותו של הרבי. הייתי אז ילד, והייתי עצוב מאוד, הרגשתי חלל עמוק בלב".

רפי ביטון מוסיף ומשתף: "לקראת המופע הרגשתי שהרבי איתי, שהוא יהיה איתי - וזה נתן לי המון ביטחון, כי אני לא בן אדם שלוקח סיכונים ומאכזב אנשים. אנשים מסביב דווקא הזהירו אותי ואמרו לי: 'לא יתנו לך להיות רפי ביטון', עם כל שילובי השירים והסגנונות שלך".

"התקשרתי שבוע לפני המופע להתייעץ עם חבר קרוב, חסיד חב"ד, ואפילו הוא הזהיר אותי. אמרתי לו: 'אצלי הרבי לא תלוי על הקיר, אלא בקירות הלב', והייתי משוכנע שהוא יהיה איתי. כשאני מסתכל אחורנית, אני לא מבין איך העזתי, אבל ברוך השם הצלחתי להתגבר והרגשתי שהרבי היה איתנו לאורך כל התהליך ובאותו הערב ממש".

הצהרת שלא הכרת את מרבית הניגונים; איך הגעת לביצועים כה מדויקים?

"לכבוד האירוע למדתי את ניגוני חב"ד כדי לעבד ולבנות את סדר הניגונים. אני אדם שאוהב ללמוד כל דבר, ולמדתי את הניגונים האלו לעומק. ירדתי לעובי הקורה ואז הבנתי שלא מספיק רק לשמוע את המוזיקה, אלא חייבים ללמוד מעבר לזה - מה המטרה של הניגון. זה מה שגרם לנשמה שלי לרקוד".

"כדי לבנות סדר ניגונים של שעה וחצי צריכים ללקט את הניגונים הנכונים, ולוודא שזה עובד נכון מול הקהל בתמהיל מדויק. להגיע לזה לבד אי אפשר. התייעצתי עם הרבה חברים חב"דניקים, ואומנם נאלצתי לוותר על חלק מהניגונים שרציתי, כמו שעשיתי עם מנדי גוימן, איציק ברכה וחברים נוספים, וזה מה שעזר לי בסוף".

"שאלתי המון מה עומד מאחורי כל ניגון, מה הרקע שלו, מדוע קוראים לו כך, והקשבתי עשרות פעמים לכל יצירה. אם מסתכלים באופן צר על הניגון, בלי העומק המחשבתי בתוכו, לכאורה ההרמוניה והמלודיה פשוטות מאוד, ומוזיקלית זה היה הכי קל לעשות. אבל היה לי חשוב לשים את הניגון המדויק במרכז, לא

נותנין נפשם להצליח בשליחותן

חבר הכנסת הרב מאיר פרוש

אנו עומדים כאן
הערב בירושלים
עיר הקודש, נרגשים
מהעוצמה החיה
והפועמת שנגלית
לעינינו.

המעמד הזה,
"והריקותי", אינו
רק סתם עוד ערב
של ניגונים ומוזיקה.
המעמד הזה הוא
ביטוי חי "קולמוס
הנפש" - אותו ביטוי

עמוק שהאדמו"ר הזקן לימד אותנו על כוחו של הניגון לפרוץ
גבולות, לעורר את הלבבות ולחבר אותנו אל המקום הפנימי ביותר.

הרבי היה רגיל לומר: "עשה כאן ארץ ישראל". זו אינה רק סיסמה -
זוהי תכנית עבודה עבור כל אחד ואחד מאיתנו. היכולת של כל אחד
מהיושבים כאן, בכל מקום ובכל מצב, לקדש את המציאות, להוסיף
באור, ולהשפיע הלאה, היא המורשת האמיתית שאנו נושאים איתנו
לקראת יום ההילולא ג' בתמוז.

לאורך השנים, אני זוכה ללוות את מפעל השליחות מקרוב, לראות
את השלוחים פועלים ללא לאות בכל פינה בתבל. כשאני רואה את
הניגון החב"ד מתנגן כאן הערב על ידי מאה נגנים וזמרים, אני חש
כיצד הניגון הזה הוא המנוע שלכם - הכוח שמניע את השלוחים
בכל פעולה להפצת המעיינות.

הערב הזה, המשלב את עוצמת הניגון יחד עם ההשראה מתערוכות
הרבי והכותל, נועד לטעינה מחודשת.

יהי רצון שבזכות הערב הזה, נזכה כולנו לראות את ההבטחה
"והריקותי לכם ברכה עד בלי די" מתקיימת באופן מוחשי - ברכה
לכל אחד בביתו, ברכה לעם ישראל כולו, וישועות קרובות לכלל
ולפרט.

אני מבקש להודות לצעירי אגודת חב"ד, בראשות יו"ר מפעל
השליחות הרב יוסף יצחק אהרונוב שליט"א, אשר נושאים בגאון את
משימת השליחות של הרבי בכל אתר ואתר, ואשר יומם ולילה עמל
ויגע לחזק את מפעל השליחות ולהרחיב אותה עוד ועוד.

אני זוכה לעיתים קרובות לשוחח איתו ולהיפגש איתו, ובכל פעם
חוזר הניגון: "מה עוד אפשר לעשות? איך מחזקים את השליחות של
הרבי? איך עושים עוד 'מבצעים'?"

חזרתי השבוע מארה"ב, שם נמצאים פרשה אחורה בגלל חג
השבועות. לכן אדרש לשמוע השבוע גם את פרשת שלח. המדרש
רבה על פרשת שלח אומר כך:

"אין לך חביב לפני הקב"ה כשליח שמשלח לעשות מצוה ונותן
נפשו כדי שיצליח בשליחותו ואין לך בני אדם שנסתלחו לעשות
מצוה ונותנין נפשם להצליח בשליחותן".

ידידי ר' יוסף יצחק, אתה הוא השליח שעליו מדבר המדרש,
"שליח שמשלח לעשות מצוה ונותן נפשו". יחד עמך נמצאים אלפי
השלוחים של חב"ד בכל העולם, ש"נותנין נפשם להצליח בשליחותן".

יהי רצון שנמשיך יחד, בכוח הניגון ובכוח השליחות, להפוך את
העולם לדירה לו יתברך.

לחיים חסידיים!

לזו ימינה ולא שמאלה. העוצמה של הניגון היא
בפשטות שלו, כי כך אנחנו שומרים על האותנטיות,
מחברים את הקהל לסדר הניגונים ומתחברים לעומק
המחשבת שלו".

"אמרתי לעצמי: 'רפי, כמה שפחות להפריע וכמה
שיותר לתת את הניגון כמו שהוא'. ביצענו את סדר
הניגונים בלי מעברים מורכבים של תזמורת כמו שיש
בכל המופעים הרגילים שלי, בלי לנסות להראות
לכולם שאני יודע לעשות מוזיקה טובה. בניגוני חב"ד
זה לא מוסיף שום דבר, זה רק נותן דרוור לאגו וזה
לא מה שרציתי. ברוך השם, הצלחתי לא לתת לניגון
תוספות מיותרות".

איך הרגשת ברגע האמת, כשעמדת על הבמה מול
הקהל?

"מאוד חששתי על הבמה, אבל הרגשתי שהרבי
איתי ואומר לי: 'רפי, בוא תתחבר עם הניגונים'.
בסדר הניגונים שהיה לכבוד ג' תמוז חווייתי משהו
שלא חווייתי בימי חיי - חוויה מוזיקלית כל כך עמוקה
שהרגשתי שהנשמה שלי מחוברת במאה אחוז".

"פעמים רבות המוזיקה בהופעות מצליחה להרים
ולגרום לנו להרגיש התעלות, אבל גיליתי שיש הבדל
עצום בין זה לבין התעלות רוחנית שבאה מניגון כה
עמוק מעומק הנשמה, ומביאה את האדם לפסגות
אחרות".

אז מהיום והלאה, נראה את רפי ביטון משלב ניגוני
חב"ד ברפרטואר הקבוע שלו?

"בטח! מה השאלה. אני רוצה ללמוד עוד
ועוד ניגונים. ולא דווקא את הניגונים המוכרים
והפופולריים, אלא את הניגונים החדשים שלמדתי
עכשיו, כשנחשפתי לאוצר הזה. אני חייב ללמוד עוד
ניגונים ולשלב אותם בהופעות שלי, אבל לעשות
את זה בצורה נכונה. אני לא אקח רק פיסות קטנות
ואשלב אותן עם ניגונים אחרים כהרגלי, כי זה מוזיל
את הניגון, אבל בטוח שאשלב את ניגוני חב"ד
בשלמותם".

"ניגוני חב"ד הם ניגונים מושלמים ואי אפשר
לחתוך אותם. זה אמנם קצת נוגד את האופי
המוזיקלי הטבעי שלי, שאוהב תמיד שילובי שירים,
אבל למדתי במופע הזה שיש עוצמה אחרת, ואפשר
לרגש ולטלטל את הקהל לעומק גם בלי השילובים
האלה".

בסיום דבריו, מספר רפי ביטון כי בגלל חשיבות
השמירה על האותנטיות של הניגונים, בחר שלא
להסתפק במקלות הקבועות שלו אלא לשלב מגוון
בעלי מנגנים חסידיים, "בס"ד מופלאה מצאנו את
בעלי המנגנים החב"דיים עם מגוון קולות מיוחד
שהשתלבו בצורה מופלאה, לביצוע מיוחד ואותנטי
של שירת הנשמה". ■

הרגעים שריגשו את קהל הרבבות: הסיפורים האישיים עם הרבי נחשפים לראשונה

הם הגיעו מרקעים שונים והתמודדו עם המשברים הקשים ביותר שאדם יכול לחוות: אובדן רכוש טוטאלי, עיוורון פתאומי, סכנת חיים של תינוקת ושנים של עקרות כאובה • במהלך מעמד 'והריקותי', הוקרנו ארבעה סיפורים מרגשים, בזכות התפילה באוהל הרבי ובלמוד תורתו

גניבת התכשיטים והוראת הרבי: להמשיך קדימה

הכל קרה בבת אחת. איש העסקים ר' מיילך לנציצקי, ישב בפגישה שגרתית, כשפתע שמע את אזעקת הרכב שלו מצפצפת ברחוב. הוא עצר את הפגישה, ירד במדרגות במהירות, וגילה זירה של חורבן אישי.

"אני רואה את הרכב פרוץ. ארבעה חלונות שבורים, הבגאז' פתוח - ואין כלום", הוא משחזר. באותו רגע, ההבנה הכתה בו בעוצמה מצמררת: "אין לי בית, אין לי רכוש, אין לי נכסים. כל הרכוש שלי היה ברכב. עשר מזוודות מלאות בתכשיטים נגנבו. נזק של כמה מיליוני שקלים. הבנתי שהחולצה שאני לובש אולי כבר לא שייכת לי".

בזמן שחוקרי המשטרה התרוצצו סביבו, בדקו מצלמות אבטחה ואספו טביעות אצבע, הוא ביקש פסק זמן. "אמרתי להם: חברה' תעצרו, אני צריך כמה דקות עם עצמי... הוא התיישב בגינה סמוכה ועצם עיניים. "אני מדמיין שאני נכנס לרבי, מביא לו פ"נ. הרבי מחזיק את הפתק ואומר לי משפט ביידיש שאני זוכר כמו היום: 'התפקיד שלך הוא להסתכל קדימה'".

עוד באותו ערב, במקום לשקוע בייאוש, הוא כינס את הצוות שלו להתוועדות בביתו. "אמרתי להם שעכשיו

משמעות לדברים. קיבלתי משימה ואני צריך להיות חייל. זה נתן לי את הכוח, האמונה והרצון להמשיך להיות פייטר". היום הוא איש משפחה, מחנך ומרצה שעומד מול קהלים. "אני אפילו לא הכרתי את התמונה של הרבי כי נולדתי מאוחר, אני מכיר אותו רק כאדם עיוור. אבל אתה לא צריך ראייה פיזית כדי להרגיש שהוא איתך".

העצירה בניו יורק והלב שהתרפא בבוסטון

הנשימות של התינוקות הקטנה הלכו והפכו כבדות. הוריה ראו איך מיום ליום היא מתקשה לנשום, עד שנוקקה למכשור רפואי צמוד. האבחנה הייתה קשה: חור בין שני חדרי הלב. "הרופא אמר לנו מילים קשות - אם לא יעשו לה ניתוח מציל חיים, הילדה פשוט לא תשרוד", מספר ר' חנוך גכטמן.

המירוץ לחיים החל. נקבע תור לניתוח מורכב בבוסטון, אך האב התעקש על פרט אחד קריטי: "אמרתי להם: אני חב'דניק, אני חייב לעבור דרך האוהל של הרבי בניו יורק לפני בוסטון". למרות הלחץ והזמן הדחוק, המשפחה נחתה בניו יורק. באוהל, בזמן שהאב כותב בקשה להצלחת הניתוח, הוא הבחין שאשתו ממשיכה לכתוב באריכות. "שאלתי אותה מה היא כותבת, והיא ענתה: 'אני מבקשת מהרבי ברכה שלא יהיה ניתוח בכלל'".

האב נזכר מיד בסיפור חסידי מפורסם על אדם שביקש מהרבי ברכה להצלחת ניתוח, והרבי ענה לו שאם כבר, עדיף לבקש שלא יהיה צורך בניתוח כלל. עם האמונה הזו, הם המשיכו לבוסטון.

זמן קצר לאחר תחילת הבדיקות, הטלפון צלצל בדחיפות: "תחזרו מיד". הם דהרו חזרה לבית החולים בלב הולם. הפרופסור הבכיר ישב בחדר, שותק, מתבונן בתינוקות שזמזמה לעצמה שיר. "אנחנו מסתכלים עליו". מתאר האב, "ואז הוא אומר: 'אני לא יודע מה לומר לכם. כל הדברים שהיינו צריכים לפתור בניתוח ביום שני, החור הזה שהיינו צריכים לסתום... הוא פשוט התקטן ברמה כזאת שאנחנו מעדיפים לא להתערב". רופאים בארץ ובארה"ב ישבו על התיק הרפואי ונתרו המומים. "אמרתי לו", מסכם האב בחיוך, "דוקטור, זה נס, בזכות התפילה באוהל".

מתנת הספר והילד שחיכו לו שבע שנים

לפעמים, כאב של אחרים זועק גם ללא מילים. "רואים על הפנים את הכל, לא צריך להגיד", מתאר הגיס, איציק כנפו, את מצוקתם של אחיו וגיסתו, חביב ומעיין, שהיו נשואים קרוב לשבע שנים וייחלו לפרי בטן.

מתוך רצון עז לעזור ולתמוך, הוא החליט להעניק לחביב מתנה רוחנית: סט של ספרי "ליקוטי שיחות". "ביקשתי ממנו שיקח את הספר וילמד בו", הוא מספר. "אמרתי לו שזכות לימוד התורה של הרבי תהיה כלי לברכה".

חביב קיבל את המתנה והחל ללמוד. התוצאה לא איחרה לבוא, ובצורה מרגשת ומצמררת. "אחרי כמה שבועות, חביב מתקשר אליי ואומר: 'אתה לא תאמין... מעיין בהיריון!'".

השמחה הייתה כפולה ומכופלת. בסיום הראיון, הגיס משתף בתחושות מברית המילה של התינוק הקטן שנולד, אליה. "אני קפצתי מאושר, ברית שאני לעולם לא אשכח. הפלא הגדול שסובב סביב אליה הקטן, זה כמו שהרבי עוטר אותך ונותן לך את החיבוק האבהי הזה".

נדרשים מאיתנו כוחות פנימיים ועצומים, והגיע הזמן לגלות אותם. אנחנו נמשיך קדימה ונצליח". הברכה וההוראה להסתכל קדימה ליוו אותו כל הדרך לשיקום מוחלט. "הגענו להצלחות מדהימות".

העיוורון ל"ע שאיחר 16 שנה

זה היה בוקר שגרתי לכאורה. לירן כהן, מרצה במוזיאון דיאלוג בחשיכה, נעמד מול הכיתה, פתח את הדפים שהכין מראש, וקפא. "אני מסתכל עליהם ורואה דפים חלקים", הוא מתאר את רגע האימה. "חשבתי שאולי הבאתי דפים לא נכונים, פתחתי ספר לירי - וגם שם הדפים היו חלקים". כשהגיע הביתה, הוא התרסק על המיטה. המציאות ממנה פחד כל חייו הגיעה.

כשהיה בן שמונה, רופא עיניים בישר לו ולמשפחתו על מחלה נדירה שאמורה להוביל לעיוורון מוחלט ל"ע עד גיל 12. אך גיל 12 חלף, והראייה נותרה תקינה. בגיל 28, ביום ההולדת שלו, החושך החל לרדת. מיום ליום הוא ראה פחות, עד לעיוורון מלא. השאלות הקשות הציפו אותו: "איך אמשיך לעבוד? איך אתחתן? מי תרצה אותי אם אני עיוור?"

אז, אביו חשף בפניו סוד שנשמר שנים. כשהיה בן 11, אביו נסע לרבי מליובאוויטש וביקש ברכה עבור בנו. הרבי הקשיב לדברי הרופאים וענה: "הרופאים צודקים לגבי המחלה, אבל הם טועים לגבי הזמן. יהיה עיכוב של 16 שנה". ואכן, בגיל 28 בדיוק, המחלה התפרצה.

הידיעה שהרבי צפה את מסלול חייו והעניק לו עוד 16 שנות ראייה, שינתה את תפיסת עולמו. "אמרתי: ואוו, יש

רצוננו לראות: תיעוד מיוחד מתערוכות הענק במעמד 'והריקותי'

והיא
שְׁעֵמֶדָה
לְאֲבוֹתֵינוּ
וְלָנוּ
 שלא אחד
 בלבד עמד
 עלינו לכלותנו,
 אלא שבכל
 דור ודור
 עומדים עלינו
 לכלותנו,
 והקדוש ברוך
 הוא

הדריך אלקינו
 לוֹאֲרִיד אִפְקֵה
 לְדַעֲיָה
 וְלַטּוֹנִים
 והיא תהלכה
לְמַעַנְךָ
אֱלֹקֵינוּ
עֲשֵׂה
וְלֹא לָנוּ
 ראה עמידתנו
 הלים וריקים.

אָסֵדֶר
לְסַעוּדָתָא
בְּצַפְרָא
דְּשַׁבְחָא.
וְאִזְמִין בֵּיה
הַשְׁתָּא
עֲתִיקָא

כי אנו עמך
 ואתה אלקינו
אָנוּ בְּנִיָּה
וְאַתָּה אֲבִינוּ
 אנו עבדיך
 ואתה אדוננו

צלמנו (ד' גפני)
 כמה נה' בעדי
עַר טִי
דוּרִין מַרְקוּ
 שיקא טי רוביש
 שהתקד
 קע קופליש
 רע פרויש
 שלקא רוביש
 סוּרְקוּ

ת עם הרבי
דְּקִימָא
דְּעִי
לְעִי
עִיָּא
דְּקִימָא
דְּעִי
דְּחִבְרִי
לְכָא
עִיָּא

מעמד התפילה המיוחד ליד שריד בית מקדשנו

עם סיום המעמד המרומם בבנייני האומה, לפני שהקהל התפזר לביתו, יצאו אוטובוסים מלאים למעמד התפילה המיוחד ליד שריד בית מקדשנו, הכותל המערבי, בראשות נציגי השלוחים מהעולם, שלוחים רבים מהארץ, חסידים ומקורבים.

לפני מעמד התפילה המיוחד, ירד הקהל לסיור מיוחד בחללים אשר מתחת לרחבת התפילה, מקום הסגור בימים כתיקונם לקהל הרחב, שם שמעו לראשונה על הייחודיות של המקום ועל הממצאים הנדירים שהתגלו במקום, מתוך תקווה ותפילה שנוכח בקרוב לבניין בית המקדש.

משם עלו למעמד התפילה המיוחד ברחבת הכותל המערבי, קרוב לחצות הלילה, בתפילה וציפייה לביאת המשיח, נאמרו פרקי התהילים במעמד המרגש, עם סדר הניגונים המכוונים.

השלוחים מגיעים לארה"ק: רשמי קבלת הפנים והביקור במנהרות הכותל

הידוע של הרבי: "מדוע הרבי בחר דווקא בתפילין? כי הן מסמלות את העלייה מלמטה למעלה - את שיעבוד המוח והלב לקדוש ברוך הוא בתוך חיי היום-יום. בתיקון העמוק הזה, ביקש הרבי לרומם את כלל ישראל. היום, אנו רואים בחוש שכל מה שהרבי זרע ונטע באותן שנים, צומח ומניב פירות בכפלי כפליים".

המארח של המעמד, רב הכותל והמקומות הקדושים הגאון הרב שמואל רבינוביץ', הקדיש את נאומו לקשר ההיסטורי והעמוק של הרבי אל הכותל המערבי לאורך השנים. בשיאו של הנאום, הופתעו הנוכחים כאשר הרב רבינוביץ' חשף אלבום מיוחד ומהודר שהוציאה 'הקרן למורשת הכותל המערבי' במיוחד לכבוד המעמד.

האלבום, שהפך מיד למזכרת יקרת ערך עבור השלוחים, מכיל לקט נדיר של הוראות, התייחסויות ושליחויות פנימיות של הרבי בנוגע לכותל. הוא שזור בתמונות היסטוריות ובתעודים מרתקים מפעילותו ארוכת השנים של בית חב"ד בכותל, שפועל במקום במסירות תחת ניהולו של השליח הרב יוסף הלפרין.

ח"כ מאיר פרוש בירך בחמימות את יו"ר צאגו"ח, הרב יוסף

ל קראת היום הגדול והקדוש ג' בתמוז, נחתו בארץ שלוחי הרבי מכל קצוות תבל, נציגי השלוחים מחו"ל. הם הגיעו ביוזמת אגודת חסידי חב"ד במטרה להשתתף במעמד ההכנה המרכזי 'והריקותי' בבנייני האומה, להתועדויות, ביקורים וחיזוק במוסדות ובקהילות בכל רחבי הארץ.

אך לפני שהתפזרו אל ערי ישראל, התכנסו כולם למעמד קבלת פנים באולם השוכן בתוך מנהרות הכותל המערבי, בסמוך ממש למקום קודש הקודשים.

הראשון לציון ורבה של ירושלים, הגאון רבי שלמה משה עמאר. בדברים היוצאים מן הלב, שרטט את פועלו הנצחי של הרבי. "בדרך כלל, טבע העולם הוא שחיקה", קבע הרב עמאר. "גם אצל גדולי עולם, המנהיגים העצומים ביותר, לאחר מספר שנים זיווים יורד והם לאט-לאט נשכחים מהתודעה. אך אצל הרבי אנו עדים לתופעת פלא של ממש - משנה לשנה פועלו והשפעתו רק הולכים וגדלים בעולם כולו. אין לזה אח ורע".

הרב עמאר צלל אל המשמעות הפנימית של "מבצע תפילין"

יצחק אהרונוב, על היוזמה המבורכת. "כשמסתכלים על שולחנו של הרבי, מבינים ש'ספר השלוחים' נשאר שם כי זה הדבר שהיה הכי חשוב לו", אמר הרב פרוש, תוך שהוא מעלה על נס את זכרו של הרב חיים שלום הלוי סגל ע"ה, שהיה מהחלוצים והראשונים לעמוד בדוכני התפילין בכותל מיד לאחר קריאתו של הרבי.

הרב הראשי לישראל, הגאון רבי קלמן בר, בנאמו המרתק והעוצמתי ביקש לחזק את ידי השלוחים הניצבים בחזית. הוא בחר להעניק להם צידה רוחנית לדרך, באמצעות הסתכלות מקורית על פרשת המרגלים ששלח יהושע: "מרגלי יהושע מתוארים כ'חרש' - הם פעלו כמו כלי חרס. מה המיוחד בכלי חרס? שאין לו ערך מצד עצמו, אין לו הדר ופאר משלו, כל ערכו טמון במה שהוא משמש כלי קיבול והעברה. לא היה להם 'אני', הייתה להם רק שליחות. זהו בדיוק סוד הצלחתם של שלוחי הרבי בכל העולם: ככל שיש פחות מציאות אישית של ה'אני' ויותר התמסרות לשליחות - כך זוכים ליותר סייעתא דשמיא שפורצת את כל הגבולות".

עם סיום החלק הרשמי, נערך לשלוחים סיור מרתק ומיוחד במעמקי מנהרות הכותל. את הסיור הוביל מנכ"ל הקרן למורשת הכותל, מר מרדכי (סולי) אליאב וראש מחלקת ההדרכה של הקרן למורשת הכותל ר' דב רבינוביץ שסייע בעמל רב לסידרת האירועים. השלוחים פסעו בין נדבכי ההיסטוריה היהודית, אל מול האבנים העצומות שטומנות בחובן אלפי שנות כיסופים. זו הייתה ההכנה המושלמת למסע שעמד בפניהם - מסע שהחל בהצדעה למקור הקדושה בירושלים, והמשיך בהפצת האור בכל רחבי הארץ. ■

מר יצחק הרצוג אירח מעמד הצדעה לפועלו של הרבי ולתנועת חב"ד: "מעשה עצום שחייב להיות מסופר"

אריאל למברג, על העבודה המאומצת להצלחת המעמד. המנחה החזיר את הקהל אחורה בזמן, אל רגעי האימה של האסון הגרעיני בצ'רנוביל. סכנה בריאותית ומיידית ריחפה מעל ראשיהם של אלפי ילדים יהודים באזור. בעוד העולם כולו עמד נבוך ומשותק מול ממדי הקרינה, היה מנהיג אחד שפעל: הרבי.

בהוראתו הישירה של הרבי, יצאו צעירי אגודת חב"ד למבצע חילוץ ולוגיסטיקה חובקת עולם, שכמותו טרם נראה. המספרים בלתי נתפסים: לא פחות מ-100 טיסות חילוץ מיוחדות, שהעלו ארצה כ-3,000 ילדים יהודים מאזורי הסכנה.

אך המבצע, ממש לא הסתכם ברכישת כרטיסים. זו הייתה מערכת

שכן הפרזידנט בירושלים ידע לא מעט אירועים מרגשים, אך אירוע כה עוצמתי כמו זה שהורגש ערב היום הגדול והקדוש, ג' בתמוז, נדמה כי לא התרחש שם מעולם. באירוע הצדעה מיוחד שערך מר יצחק הרצוג, לתנועת חב"ד ולמפעל השליחות, התכנסו שלוחי הרבי מכל קצוות תבל, ויחד איתם אורחי הכבוד: בוגרי פרויקט ההצלה המפואר של ילדי צ'רנוביל. ארבעים שנה חלפו מאז האסון הנורא ול"ו שנים מאז ההוראה של הרבי, והילדים של אז - היום אנשי משפחה לתפארת - חזרו כדי להגיד תודה.

את האירוע פתח דובר חב"ד והמנחה, הרב שימי סגל, שהקדיש בראשית דבריו תודה מיוחדת למזכ"ל אגודת חסידי חב"ד, הרב

מ

מורכבת שכללה ליווי בירוקרטי בתוככי ברית המועצות המתפרקת, טיפול רפואי צמוד, וקליטה חמה בארץ. הילדים שוכנו בפנימייה ייעודית בכפר חב"ד, שסיפקה להם מעטפת רפואית, חינוך, ובעיקר - המון אהבה משפחתית שמלווה אותם עד עצם היום הזה.

מי שהוביל את הפרויקט הלאומי הזה ביד רמה, ועמד בחזיתו לאורך כל השנים, הוא יו"ר צעירי אגודת חב"ד ואגודת חסידי חב"ד, הרב יוסף יצחק אהרונוב. כשהוא עלה לדוכן הנאומים, הוא חשף טפח מהדרמה שהתחוללה מאחורי הקלעים.

"בסמיכות ליום הקדוש ג' בתמוז אנחנו מתכנסים כאן, במלאות 40 שנה לאסון ול"ו שנה להוראת הרבי", פתח הרב אהרונוב. "כשאנחנו מביטים לאחור, אל השנים שבהן מסך הברזל עוד התנדנד, היה מי שראה רחוק. הרבי שמע את זעקתם השקטה של היהודים שחיו תחת איום הקרינה. בשעה שתיים לפנות בוקר התקבלה ההוראה: 'קחו על עצמכם את האחריות ותעלו את הילדים לארץ ישראל'. ההוראה הייתה ברורה. מיד לקחנו אותה על עצמנו, פעלנו מתוך התמסרות מוחלטת, והביצוע היה למעלה מדרך הטבע".

וזה אכן היה למעלה מן הטבע. הרב אהרונוב תיאר מסירות נפש וניסים גלויים שליוו את חילוץ הילדים, חלקם ללא דרכונים - מברית המועצות המתפרקת. "בארץ הקודש המאבק רק התחיל", הדגיש. "לא היה מדובר רק בהצלה פיזית, אלא בלהעניק להם בית. כל ילד יהודי הוא הילד של כולנו". דממה השתררה באולם כששיתף בסיפור קורע לב על אם יהודייה שהתחננה בפניו שייקח את בתה בת ה-7 מעבר לים, מבלי לדעת אם מתישהו תראה אותה שוב, רק כדי להציל את חייה.

"הילדים האלה הם כיום הניצחון הגדול של האור על פני החושך הגרעיני", סיכם הרב אהרונוב. "זה לא פרק היסטורי, אלא המצפן שלנו - חזונו של הרבי מחייב אותנו היום יותר מתמיד. כאן המקום להזכיר ולהעלות על נס את מסירתו ופועלו הכביר של השליח ידידינו הבלתי נשכח הרב יוסף יצחק הלוי רייטשיק ע"ה, חבר הנהלת צאגו"ח ואגו"ח; ואת הרב שמואל הלוי חפר ע"ה; ויבלח"א הרב יצחק קוגן הנודע בשם 'הצדיק מלנינגרד', הרב חיים יענקל לייבוויץ, הרב יוסי סברדלוב ועוד על פועלם והתמסרותם לפרויקט הגדול".

אחד הרגעים המצמררים באירוע נרשם כשגב' פרסמן, בוגרת הפרויקט, שיתפה בעדות אישית. היא עלתה ארצה כילדה בת 12, ממציות של חשיכה ופחד אל אור גדול. "גדלתי במשפחה שבה לא דיברו על יהדות בגלל האנטישמיות", סיפרה. "גם על אסון צ'רנוביל לא דיברו. המבוגרים שתקו, והילדים לא הבינו". בהמשך הגיעה לפרויקט, והודתה אישית לרב אהרונוב על הדאגה לה ולא לפי ילדים נוספים.

בקול חנוק מהתרגשות, שיתפה בזיכרון ילדות מתוק במיוחד: "אני זוכרת שהגעתי לכפר חב"ד וראיתי ארגז תפוזים. אמרו לי שאפשר לקחת חופשי. פשוט לא האמנתי! בבית שלנו ברוסיה, פירות היו מצרך נדיר שראינו רק בחגים". המעטפת, לדבריה,

אמר, ושיתף בתובנה שהציג בעבר בפרלמנט האירופי: "בתקופת השואה, הנאצים היו מוכנים לשלוח אונייה שלמה לאי מבודד רק כדי לתפוס יהודי אחד. מנגד, אנשי חב"ד, במנהיגותו של הרבי, הפכו עולמות ופעלו בגבורה אדירה כדי להגיע ולהציל כל יהודי ויהודי. זהו מעשה עצום שחייב להיות מסופר".

לאחר שסיפר על הברכות האישיות שזכה לקבל מהרבי, הודה מר הרצוג לצעירי אגודת חב"ד ולמשפחות המאמצות: "מרגש לראות אנשים שעברו תופת ובנו את חייהם מחדש בישראל נגד כל הסיכויים. הלוואי שנמשיך להפיץ אהבת ישראל, אחדות, חסד ותקווה".

את האירוע, ליווה מוזיקלית הזמר והיוצר מנחם שוקרון, ששיתף אחר כך בחוויותיו: "מודה שאני עדיין מתקשה למצוא את המילים המדויקות כדי לתאר את החוויה המופלאה שעברתי. כמי שחי ונושם מוזיקה, הופעתי בלא מעט מקומות, אבל מה שקרה הפעם היה שונה לחלוטין. זכיתי, ב"ה, להשתתף ולשיר במשכן המכובד הזה, באירוע הצדעה מיוחד לרבי מליובאוויטש לקראת ג' בתמוז.

"עמדתי שם, הבטתי בקהל, וביצעתי את הניגון החסידי העתיק והמוכר "שבת אחים". אין לי דרך לתאר איזה אושר עילאי מילא אותי באותו רגע. ראיתי מולי את כל העם היפה שלנו, על כל גוונים, עדותיו ודעותיו: דתיים, חרדים, חסידים שלבושים במיטב מחלצותיהם, ולצידם כאלו שאינם שומרי תורה ומצוות לעת עתה. כולם כאחד, דומעים, מתרגשים, מתחברים. כולם הופכים ללב אחד פועם.

"הייתה שם תחושה אמיתית של " רגע שבו נעלמות כל המחיצות. כשהבטתי בהם, הבנתי שבאמת "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד" אינה רק מליצה יפה, אלא מציאות. לא היה שיר מתאים או מדויק יותר לשיר באירוע מרומם והיסטורי שכזה".

החליפה את המשפחה החסרה: החברות הפכו לאחיות שמלוות אותה מעל 30 שנה, ובהמשך הוריה ואחותה עלו גם הם בעקבותיה, תהליך שאפיין משפחות רבות בפרויקט.

הרב חיים אוחיון, מנהל הפרויקט בצעירי חב"ד, סיפר על ילד אחד, סלאווה, שעלה לארץ לבדו. סלאווה זכה למשפחה מאמצת וחמה בכפר חב"ד, שם גם הקים את ביתו. בשנתיים האחרונות, אותו ילד שעלה לבדו, נקרא לדגל: סלאווה שירת למעלה מ-470 ימי מילואים בלחימה בעזה ובלבנון.

כשהציג הרב אוחיון את סלאווה היושב בקהל, נעמד אולם שלם על רגליו. ויחד העניק הקהל ללוחם הגיבור מחיאות כפיים ממושכות. "אתם גיבורים וגיבורות!" פנה הרב אוחיון אל הבוגרים. "אתם סיפור של הראיה עבור כולנו".

הרב מנחם מנדל גלוקובסקי, סגן מזכיר בית דין רבני חב"ד ורב קהילת חב"ד ברחובות, אמר בדבריו: "אין מילים לתאר את התחושה שאנחנו יושבים יחד ורואים את הפירות והחזון של הרבי. כתוב 'ישמע יתרו, ובא'. מה שמועה שמע ובא? יש דעה ששמע על הנס שקריעת ים סוף, יש אומרים בגלל מלחמת עמלק ויש אומרים שהגיע אחרי מתן תורה. בעצם אין מחלוקת. בכל דור יש את משה רבנו שבדורו, עם פן של תורה, מופתים ומנהיגות".

"כשיושבים כאן יחד איתנו ילדי צ'רנוביל, שאני זוכר איך הרבי דאג להם והורה להציל אותם, כל כך הרבה אנשים, כולל רופאים ומחנכים, דאגו להם. ברוך השם שאנחנו רואים איך שכולכם עושים ופועלים, אתם עושים רוב נחת לרבי, שנמצא כאן איתנו עם חיוך גדול".

מר הרצוג, חתם את המעמד בנאום מרגש. "חב"ד היא משפחה אחת גדולה, והמעשה שנעשה כאן הוא חסד וגבורה יוצא דופן",

בספונטניות: מר הרצוג הקריא את 'הצהרת החינוך' בפני השלוחים

מתוך אמונה בפוטנציאל הגדול של עמנו להיות "אור לגויים". נצעיד את האנושות לעתיד המזהיר של שלום ואהבה בעולם שבו ישלוט הטוב הקבוע והנצחי - חזון אחרית הימים בו יפסקו המלחמות ויתקיים דבר הנביא "ונתתי שלום בארץ", בגאולה השלימה על ידי משיח צדקנו, בקרוב ממש".

רגע מרגש נרשם בסיום האירוע במשכן הרשמי בירושלים, אחרי התמונה המשותפת עם השלוחים. מר הרצוג, שחתם ב"א ניסן על הצהרת יום החינוך, בחר להקריא אותה בפני השלוחים, אחרי ביטול האירוע בתאריך המקורי בשל המלחמה עם איראן. בהצהרתו, בין היתר, כתב הרצוג: "המחנך והמנהיג הגדול של

דורנו, הרבי מליובאוויטש - הקדיש את חייו להענקת חינוך אמיתי לעם היהודי ולכלל האנושות. דוגמה חיה למהפכה העולמית שחולל היא מפעל השלוחים העולמי: למעלה מ-6,000 שלוחי פזורים כיום על פני הגלובוס ומפעילים אלפי 'בתי חב"ד' - מוסדות חינוך, רווחה וחסד, המפיצים אור של אמונה, אהבת ישראל ואהבת אדם בכל רחבי תבל".

"הנני שמח וגאה היום להמשיך במורשתם ובדרךם של סבי ואבי, ולהביע ברכה והוקרה למנהיגותו של הרבי, לחזונו ומורשתו, ולהכריז גם השנה על יום "א בניסן - 29 במרץ 2026, בו נחוג את יום הולדתו ה-124 של הרבי מליובאוויטש, ונציין לכבודו את 'יום החינוך'.

"לקראת יום זה, אנו שבים וקוראים את קריאתו לחינוך אמת ומקדישים אותה לדמותו הדגולה. נגביר את המודעות הציבורית, נשוחח עם ילדינו ותלמידינו, ונקדיש מחשבה ופעולה לקידום והפצת החינוך לערכי מוסר ומידות טובות. זאת, לאור מנהיגותו המאחדת של הרבי, המחבר ומאיר בכלנו את אור הנשמה.

"יחד נשאף ונפעל להגשמת חזונו האוניברסלי "לתקן עולם במלכות ש-ד-י",

רכבת אווירית של התקשרות: ביקורים רבי רושם של השלוחים בארה"ק

לקראת היום הקדוש ג' בתמוז, נחתה בארץ ישראל משלחת יוצאת דופן. הם עזבו את קהילותיהם המשגשגות ברחבי העולם ובאו למסע של חיזוק, התעוררות והתוועדויות אל תוך הלילה • שבוע בו מלאה הארץ דעה את ה'

של הרבי גם למקומות הכואבים ביותר. במקביל, נערכו פגישות עם ראשי ערים ואישי ציבור.

השלוחים התוועדו בקהילות אנ"ש במהלך ימי שהותם בארה"ק, לכבוד כ"ח בסיוון - יום הצלתם של הרבי והרבנית מגיא ההריגה של אירופה, והכנה רבתית לקראת ג' תמוז. הקהילות שזכו לארח את השלוחים חוו "שבת שכולה רבי".

יום השבת עצמו הפך לרצף בלתי פוסק של שיעורים, נאומים והתוועדויות רבות משתתפים. המתוועדים האורחים, בחיות חסידית סוחפת וכמעט ללא הפסקות מנוחה, ריתקו את הקהל במשך שעות ארוכות.

לקראת סיום המסע, בדרכם חזרה לשדה התעופה או למעמד המרכזי בירושלים, פקדו חלק מהשלוחים את ציונו הקדוש של אחיו של הרבי, רבי ישראל אריה לייב, להעתיר תפילה עבור הכלל והפרט.

בימים שקדמו לג' בתמוז, ביוזמה חסרת תקדים, של צעירי אגודת חב"ד, נחתה בארץ בזה אחר זה שלוחי הרבי, רבנים ומשפיעים מרחבי העולם, במטרה לחזק את ההתקשרות ולרומם את הקהילות בארה"ק לקראת יום ההילולא.

לאורך שבוע שלם, מצפונה של הארץ ועד דרומה, התארחו השלוחים במוסדות החינוך, התוועדו אל תוך הלילה והשתתפו במעמדים המרכזיים לקראת ג' תמוז, ביוזמת צעירי אגודת חב"ד.

שעות הבוקר של ימי הביקור הוקדשו לדור העתיד. השלוחים, שחלקם מנהלים אימפריות של חינוך מעבר לים, שיתפו בחוויות אישיות של שליחות מול אתגרים, וחידדו בפני התלמידים את האחריות המוטלת עליהם - להוסיף בלימוד ולהיות פנסים מאירים של יהדות, כבר מגיל צעיר.

חלק מהשלוחים ביקרו במחלקות בתי רפואה, פגשו נפגעי טרור וחזקו את משפחותיהם, כשהם מביאים איתם את הברכה והאור

הצלחה למעלה מן המשוער, בריאות ושמחה, ושנוזה תמיד להביא יחד נחת רוח לרבי!

אנ"ש ועמך יחדיו: רשמים מהתועדות ומהאירוע המיוחד

השליח הרב ישראל אלטיין

אבקש לפתוח בתודה רבה מעומק הלב על ההזדמנות המיוחדת שנפלה בחלקי להיות חלק מהמסע המרומם הזה. כל הפעילות סביב ימי ההכנה לג' בתמוז הייתה באמת מרגשת, ומעל הכל - מעודדת ונותנת כוח. מתוך שלל החוויות שצברתי במסע, אני רוצה לשתף בשני רגעים מיוחדים שעשו עליי רושם עז ונחרטו בליבי.

הדבר הראשון התרחש במהלך השבת, אותה זכיתי לעשות בקהילת חב"ד במרכז העיר פתח תקווה. כמי שמגיע מבחוץ, היה פשוט מרתק ומרחיב לב לראות את המרקם האנושי המיוחד שנוצר שם. ראיתי כיצד אנ"ש והמקורבים חיים ופועלים יחד בהרמוניה מוחלטת.

לראות אותם יושבים יחד סביב השולחנות, מתוועדים שכם אל שכם כאיש אחד בלב אחד - זה היה פשוט מחזה יפהפה שמעיד על עבודת שליחות אמיתית.

הדבר השני, שהיה מרגש עד דמעות, קרה ביום ראשון במהלך הביקור המיוחד שלנו בבית הפרוידנט בירושלים. פגשתי שם, בפעם הראשונה, איש יקר, הרב חיים אוהיון, מנהל הפרויקט של ילדי צ'רנוביל.

כשחיכנו להיכנס למשכנו של מר הרצוג, התעוררו מעט בעיות בירוקרטיות סביב הכניסה של חלקם. בעוד שרבים אחרים כבר נכנסו פנימה אל מתחם האירוע המכובד, הוא עמד שם בחוץ, להיכנס. הוא עמד שם בחוץ, ממתין במסירות ובסבלנות, ולא הסכים לעשות צעד אחד פנימה עד שאחרון ילדי צ'רנוביל יקבל אישור וייכנס בבטחה.

היה צריך לראות את המבטים של אותם ילדים כלפיו כדי להבין. לראות את "הדרת הכבוד" שלהם אליו, ואת העצומה ששורת ביניהם - זה היה משהו נדיר

למען כבוד הרבי, למעלה מן המשוער השליח הרב יוסף גרליק

את התחושות שליוו אותי בביקורי בארה"ק במסגרת המיזם של צעירי אגודת חב"ד בראשות ידידי הרב יוסף יצחק אהרונוב, קשה לתאר במילים. זה היה פשוט תענוג אמיתי לבוא לארץ הקודש, לראות ולחוש במו עיניי כיצד כבודו של הרבי נישא בפי כל, ברמה שהיא באמת למעלה מן המשוער.

בכל מקום שאליו הלכנו במהלך המסע הזה, ראינו כיצד ההערכה לרבי נמצאת בשיאה. לראות את זה - זה פשוט לא ייאמן. מעולם לא חוויתי עוצמה כזו של הערכה וכבוד לדמותו של הרבי בארץ. ברוך ה', זו הייתה זכות עצומה עבורי שיכולתי לבוא, לראות את הדברים מקרוב ולהיות חלק מהדבר הנפלא הזה. כל הביקור כולו, מתחילתו ועד סופו, היה מוצלח למעלה מן המשוער.

לשמוע את הרבנים הראשיים ואישי הציבור מדברים על הרבי ופועלו, לשבת בהתועדות חסידיית בעיר בני ברק עם כל הג'עשמאק', לבקר בישיבה לפגוש שם בחורים חסידיים, חדורים בחיות ואש - זה היה פשוט משהו מיוחד, וכך גם בהתועדות עם הבחורים בצפת.

אני רוצה לסיים ולמסור ישר כוח גדול על כל העבודה הקדושה של המארגנים. הקב"ה ייתן לכל העוסקים במלאכה שפע של ברכה,

ומיוחד. השליח שמוותר על מקומו בפנים ונשאר בחוץ למען מקורביו, זוהי תמצית השליחות כולה, וזו אולי הצידה לדרך היקרה ביותר שאני לוקח איתי בחזרה.

המנצח הגדול של מפעל השליחות

השליח שי עמר

הפעם הראשונה שבה כולנו, השלוחים, נפגשנו יחד במסע הזה, הייתה באווירה המרוממת של קבלת הפנים במנהרות הכותל, יחד עם הרבנים הראשיים ואישי ציבור. כבר באותו רגע, כשעמדנו סמוך לקודש הקודשים, ישבנו שם כאיש אחד בלב אחד. התחושה הזו של אחדות נדירה ומיוחדת ליוותה אותנו מרגע הנחיתה, ואיתה גם נחזור הביתה לקהילות שלנו.

משם המשכנו כולנו אל המעמד העוצמתי 'הריקותי' בבנייני האומה. אני חייב להודות: מימי לא ראיתי הפקה כה מושקעת, איכותית ועוצמתית. סדר הניגונים האותנטי, שעליו ניצח ועיבד רפי ביטון, היה ביצוע יוצא דופן. אך מעבר למוזיקה, חוויתי שם רגע של תובנה פנימית עמוקה.

הסתכלתי על רפי ביטון שעמד על הבמה וניצח על למעלה ממאה קולות ונגנים. הוא ידע בדיוק איך לשלב כל אחד ואחד מהם. הוא הזיע והתאמץ, ובכל זאת - כשקלט בזווית עינו ילד קטן במקלה שהיה נראה מעט מפוחד, הוא מצא את הרגע להסתכל עליו, לשלוח לו חיוך רחב ולעודד אותו.

אמרתי לעצמי: וואו. הרי הקב"ה נתאוה להיות לו דירה בתחתונים. יש מיליארדי אנשים בעולם, מתוכם מיעוט קטן של יהודים, ומתוכם קבוצה של חסידים ושלוחים. והקב"ה, ממש כמו אותו מנצח, בוחן את כולנו, בוחר אותנו, מסתכל על כל אחד באופן אישי ומעודד אותו.

וזה בדיוק מה שהרבי עושה עם מפעל השליחות האדיר שלו: הוא המנצח הגדול על כל הפעילות של כולנו ברחבי העולם, דואג לכל שליח ושליח, גם לזה שנמצא בפינה הנידחת ביותר.

מהמעמד בבנייני האומה יצאנו לשטח, לסייר בקהילות ברחבי הארץ. חמישה ימים אינטנסיביים של ביקורים והתוועדויות, כמעט ללא שינה. בכל מקום שבו דרכנו ראינו את אותו הדבר: כבוד הדדי, רצון ותשוקה בוערת לדעת, לחזק ולהתחזק, והכל מתוך שאיפה אחת - להתחבר ולהתקשר לרצונו של הרבי.

פגשנו בשטח את השלוחים המקומיים, אנשים שפועלים ימים כלילות, ללא כל תמורה כספית, מתוך מסירות נפש אדירה ועושים עבודת קודש של ממש.

בסיומו של המסע המטלטל הזה, אני מבקש קודם כל להודות לרבי שזיכה אותי להשתתף בפרויקט העצום הזה. הצלחנו לחבר כאן בין השלוחים בחו"ל לשלוחים בארץ הקודש, כי הרי בסופו של דבר - "כולנו בני איש אחד נחנו".

ומתוך האחדות האדירה הזו, שיצרנו כאן כולנו יחד, אנו פונים וזועקים לרבי: די! די לצרות! הגיע הזמן שתגאל אותנו.

התודה והברכה

לשלוחי הרבי, נציגי השלוחים ברחבי העולם, שטרחו והגיעו בימים הסמוכים ליום הגדול והקדוש ג' תמוז לחזק את קהילות אנ"ש ואת מוסדות חב"ד ברחבי ארה"ק

הרב ישראל אלטיין
פיטסבורג פנסילבניה

הרב יוסף גרליק
ברוקלין, ניו יורק

הרב חיים צבי וולוסוב
שרון, מסצ'וסטס

הרב מרדכי דובער וילהלם
פורטלנד, אורגון

הרב אברהם מאן
טורונטו, קנדה

הרב יוסף מטוסוב
טולוז, צרפת

הרב שי עמר
מיאמי, פלורידה

הרב מנחם פלדמן
סידני, אוסטרליה

הרב ישראל שמעון קלמנסון
ברוקלין, ניו יורק

הרב יוסף יצחק שם טוב
טולידו, אוהיו

הרב וועלוועל בוטמן
רוצ'סטר ניו יורק

הרב בועז קליין
ברילוצ'ה ארגנטינה

בשם כלל קהילות אנ"ש נברך אתכם שתזכו להמשיך ולהצליח בפעילות הפצת המעיינות חוצה עד שנוכה ל'קאתי מר' בקרוב ממש

הרב אריאל למברג
מזכ"ל אגודת חסידי חב"ד

השאלות על חסידות קיבלו מענה בקריית ספר

השליח הרב אברהם מאן

אני יושב לסכם את המסע המיוחד הזה, והמראות מההתוועדויות הרבות פשוט מציפים אותי. זכינו לשבת סוחפת ועוצמתית במודיעין עילית. הכל התחיל בליל שבת בשכונת גרין פארק, עם חזרת שיחה ולימוד בעיון מתוך הלכות שבת לשיטת אדמו"ר הזקן. לאורך הסעודה ישבנו יחד למשך כארבע שעות. רבים מהמשתתפים, היו לראשונה בהתוועדות חסידיות.

בשבת בבוקר, באזור 'אחוזת ברכפלד', ישבנו עוד לפני תפילת שחרית במשך למעלה משעה, ללימוד חסידות מעמיק של מאמר 'ואתה תצווה'. השקלא וטריא של כ-15 המשתתפים הייתה ערה ומרתקת. ואז הגיע רגע השיא: אחר הצהריים ועד מוצאי שבת, ישבנו בהתוועדות רצופה של ארבע וחצי שעות עם כ-100 יהודים. דיברנו על חיזוק ההתקשרות לרבי, על עבודת התפילה, התחלנו ללמוד את פרק מ"א בתניא וצללנו לענייני משיח וגאולה. והעיקר - הכל נסב סביב הזכות והמעלה העצומה לעסוק בדברים שגורמים נחת רוח לרבי.

במוצאי השבת, האנרגיות לא דעכו, אלא רק התגברו. המשכנו להתוועדות בישיבת 'תורת אמת', שנמשכה מ-23:15 ועד קרוב ל-3:00 לפנות בוקר. הדיבורים היו חזקים, אבל הסגנון היה שונה - סגנון של "תמימים". ראיתי ממש בחוש איך התמימים הללו, למרות השעה המאוחרת, נדבקו לדברים, התעוררו, שרו, ניגנו ורקדו. היה בזה "אשרינו מה טוב חלקנו" אמיתי, והרבה מאוד בחורים קיבלו החלטות טובות. כמה מהם ניגשו אליי אחר כך וסיפרו שההתבוננות בלימוד החסידות עשתה אצלם שינוי פנימי גדול.

מה שתפס אותי במיוחד במודיעין עילית, היה הרגע שבו פתחנו את הלבבות. בהתוועדות ישבו יהודים משני קצוות: היו כאלה שרק מתחילים את דרכם, עם שאלות ותהיות טבעיות על חסידות חב"ד. מולם, ישבו כאלה שכבר נמצאים בתהליך כמה שנים, למדו חסידות, אך יש דברים שעדיין לא ברורים להם.

בזכות השקלא וטריא ההדדית, נוצרה שם הזדמנות אמיתית להעלות את כל השאלות לשולחן - ובעזרת השם, גם לקבל עליהן תשובות מניחות את הדעת. השליח המקומי ניגש אליי לאחר מכן בהתרגשות, וסיפר שכל הביקורת והשאלות שריחפו באוויר במשך תקופה ארוכה - פשוט ירדו. התיישבה דעתם של אותם יהודים, והם קיבלו הבהרות שחיברו אותם מחדש.

זוהי כוחה של חסידות, וזהו כוחה של אהבת ישראל אמיתית. לחזור הביתה עם המטען הזה של ההחלטות הטובות ויישוב הדעת,

'והריקותי' בבנייני האומה, המחישו את ההערכה האדירה שרוחשים בארץ למפעל השליחות של הרבי. אבל אחד משיאי הביקור עבורי היה בביתו של הפרוידנט מר הרצוג, כשפגשנו את ניצולי אסון צ'רנוביל, שניצלו בזכות יזמתו של הרבי לפני 40 שנה. לראות אותם היום, כאנשים בוגרים שהקימו משפחות, חידד בי את ההבנה: הרבי לא בנה אימפריה של מבנים, הוא בנה יהודים.

בחלקי נפל לסייר במוסדות בצפון. כשנכנסתי לגן הילדים ברמת ישי אצל אחי, ושמעתי עשרות ילדים קטנים שרים בתמימות ובשמחה "תודה לך ה'" על הנס של הרבי, משהו בתוכי רעד. הבנתי שאיננו עוסקים רק בזיכרון היסטורי, אלא בחיים עצמם. גדל כאן דור חדש, דור שאמנם לא ראה את הרבי בגשמיות, אך חי איתו, מדבר עליו ושר עליו בצורה הכי מוחשית שיש.

משם המשכתי לקמפוס הענק במגדל העמק. פשוט עולם שלם ושוקק חיים. התוועדתי במשך שעות ארוכות עם נערי החיידר, ובליל שבת עם הבחורים ב"זאל הקטן" וקהילת הצעירים. השירה, הריקודים, הציפייה והגעגוע האמיתי שהיו שם, הוכיחו לי

זו הזכות הכי גדולה, ויהי רצון שהדברים יועברו ויגרמו נחת רוח באוהל הקדוש.

לראות בעיניים: דור העתיד שחי את הרבי השליח הרב חיים צבי וולוסוב

יש הבדל עצום בין לשמוע מרחוק על מוסדות חב"ד בישראל, לבין לראות אותם כמו עיניך. זכיתי להיות אחד משנים-עשר השלוחים שהוזמנו לארץ הקודש ביוזמה המיוחדת של צעירי אגודת חב"ד והעומד בראשה, הרב יוסף יצחק אהרונוב, לקראת ג' בתמוז. מהרגע הראשון, היה ברור שלא מדובר בעוד ביקור שגרת. קבלת הפנים הממלכתית במנהרות הכותל, והמעמד העצום של

יוביל אותנו לרגע שבו נזכה להיות שוב עם הרבי, בגאולה האמיתית והשלמה תכף ומיד.

ארץ ישראל כולה היא מופת של הרבי השליח הרב מרדכי דובער וילהלם

אני יושב לכתוב כשאני עדיין נתון תחת הרושם האדיר של פועלכם, השלוחים בארה"ק. זכיתי להיות חלק מקבוצת השלוחים שהגיעו ארצה ביוזמת צעירי אגודת חב"ד, בראשות הרב יוסף יצחק אהרנוב, לקראת כ"ח בסיוון וג' בתמוז. מה שפעל עליי יותר מכל היו דווקא הרגעים שלא צולמו; אותם מעשים שהם כה שבשגרה עבורכם, עד שהם נראים לכם מובנים מאליהם.

זכיתי לשבות במתחם "אשל" האדיר שהקים השליח הרב זלמן גורליק בבאר שבע. ביום ראשון נכנסה לשם חיילת בדרכה לבסיס, וביקשה לקנות מכספה כרטיסי ברכות להדלקת נרות שבת. התרגשתי, צילמתי סרטון לקהילתי בפורטלנד, ותוך דקות הם התחננו לממן את הכרטיסים הללו - מחווה שריגשה את החיילת עד דמעות. השלוחים במקום אמרו לי שאילו היו מצלמים כל חייל שיוצא למילואים ונכנס לבדוק תפילין, היו יכולים להוציא ספר.

בסיוור עם השליח הרב יוסי ליצמן במרכז הרפואי סורוקה, צילמתי רופא בכיר מניח תפילין כשברקע בניין שנפגע לאחרונה מטיל. התמונה הופצה בארה"ב כאש בשדה קוצים, אך עבור השליח זה היה עוד רגע שגרתי.

בקריית גת, פגשתי בישיבת "דרך תמימים" בחור שחסך במשך שנה שלמה כל שקל מעבודתו בסידור ספרי בית הכנסת, רק כדי לטוס השנה לרבי בפעם הראשונה בחייו. איזו התקשרות עוצמתית!

בקבלת הפנים עבורנו במנהרות הכותל, אמר הרב הראשי לישראל, הרב קלמן בר שליט"א, כי ללא שלוחי הרבי עולם היהדות היה נראה אחרת לגמרי, ועל כך השיב לו הרב אהרנוב שגם ארץ ישראל לא הייתה נראית אותו הדבר.

כשסיימתי את מסעי בבית חב"ד בנתב"ג, אמרתי לחסיד במקום, הרב יוסף יצחק גופין: "המקום הזה הוא מופת מהרבי". הוא חיך וענה לי: "כל ארץ ישראל היא מופת אחד גדול של הרבי".

והמופת הזה, ידידי ואחי, מתחולל יום-יום ושעה-שעה על ידיכם. תודה רבה לכם. ■

שההתקשרות לרבי ממש לא שייכת רק לדור הקודם שזכה לראותו. הרבי חי בליבם באופן טבעי, ואלו הם השלוחים והמחנכים של המחר.

עם סיום המסע, הלב מלא בהכרת הטוב ליוזמים שגילו חזון יוצא דופן בהבאת המשלחת הזו. תודה מיוחדת שמורה לאיש שעמד מאחורי הקלעים וחי את הפרויקט ללא הפסקה מהרגע הראשון - הרב שמואל קוביטשעק, שדאג במסירות לכל פרט ופרט.

אני עוזב את ארץ הקודש ולוקח איתי הרבה יותר מזיכרונות יפים; אני לוקח ביטחון מלא בעתיד שלנו. ראיתי במו עיניי שהגעגוע לרבי אינו נחלש עם השנים, אלא רק מתעצם וגובר. מי ייתן והחיזוק הזה

אנשי מעשה

רגעים מפעילות אנ"ש במבצעים

הרב עו"ד יגאל בן חיים,

בעל משרד עו"ד לענייני משפחה, קריית מלאכי

אורחים, התוועדות בבית - הם גדלים לתוך זה. ובאמת ב"ה הם הפכו להיות חלק, ולדוגמה, בתי מעבירה בעצמה שיעורי תניא לבחורות בנות גילה.

מבצעים במשפחה. אנחנו חייבים להאיר את הבית שלנו, כדי שהוא יהווה באר שממנה שואבים את המים ואת מקור הכוח כדי לצאת החוצה ולהפיץ הלאה. ברוח זו, מעל 20 שנים אנחנו זוכים לארח בביתנו התוועדות מאוד גדולות. במיוחד של י"ט כסלו, ג' תמוז, ח"י אלול, אליהם מגיעים לפחות 200 איש מכל המגזרים. ההתוועדות הללו ליוו את הילדים. זה עוד פן של דוגמה אישית, שלא בא לידי ביטוי רק בהתוועדות, אלא גם שהם רואים את אבא עוסק במבצעים, בשיעורי תורה וכו'.

קהילה. לפני כמה שנים עברנו מאשדוד, בית עם בריכה, ליד הים, לנחלת הר חב"ד - ששם נמצא הים האמיתי! בנחלת הר חב"ד כל יום הוא כמו י"ט כסלו. קהילה מקסימה וחמה באופן נפלא. וב"ה אנו זוכים גם שם להעניק ולתרום מהיכולות שלנו בשיעורי תורה, בהתוועדות בביתנו וכו'.

השפעה. כעורך דין חב"די, עם כיפה שחורה גדולה, זקן וציציות בחוץ - תמיד רואים בי כנציג של הרבי. לא פעם אחת ולא פעמיים אני מעביר מסרים חסידיים. אם זה מהתניא היומי או מהיום יום. גם לשופטים, לבעלי הדין ולכל מי שמגיע. אכן, כל אחד הוא 'פנסאי'. כמו שהרבי הרש"ב אומר, כל אחד יכול להאיר ולנצל את הכוחות שלו ואת המקום שבו הוא נמצא כדי להשפיע לטובה.

מסר לאנ"ש. ההשגחה הפרטית מביאה כל אחד מאיתנו ומובילה אותו אליו להיות שליח במקומו הוא, גם אם לא בתורת שליח רשמי. אתה יכול להיות שליח קודם כל לעצמך, למשפחה, לחוגים הקרובים ולחוגים היותר רחוקים. והשילוב הזה והאיזון בין חייד בעולם המעשה, בעבודה שלך שבה אתה נמצא, לפעולה כרצון הרבי ועשיית מבצעים - הוא דבר שכל אחד יכול לבצע, והוא סוד להצלחה.

להתקשר, לברר, אך אני נמצא הרחק מעבר לים והייתי אובד עצות.

כמה רגעים בודדים לאחר מכן, בתפילת שחרית בבית הכנסת הקרוב לבית המגורים של בתי, מאן דהוא ניגש אליי ואומר לי: 'אתה מוכר לי'. - שאלתי אותו: מאיפה? והוא משיב בשאלה: 'זה אתה שמניח תפילין כל יום לחיילים בג'וליס?'. - נכון, עניתי, ומי אתה? ובכן... מסתבר שהוא אחד המפקדים הבכירים בבסיס. באותו רגע הרגשתי כאילו אני נמצא בתוך הסיפורים של הבעל שם טוב. אני נמצא עשר אלף קילומטר מעבר לים, אובד עצות: מי יכול לעזור לי להציל את המקום? והנה הקב"ה שלח לי שליח טוב! מייד דיברתי איתו על העניין, והלה הרים טלפון, ולא רק שהדברים סודרו, אלא שכשהגעתי לארץ ראיתי שהמקום הפך להיות מסודר, גידרו אותו, ניקו אותו, עזרו לנו לשים שלט של עמדת הנחת תפילין וכו'.

משפחה. הלב שנותן לי את החיות. אני ואשתי, שגם היא מפיצה חסידות ומוסרת שיעורים לנשים, זכינו לשישה ילדים ב"ה, חמש בנות ובן, ואנחנו תמיד מנסים להעביר מסר לכל המשפחה הקרובה שלנו רק על ידי דוגמה אישית במשך שנים אשתי ממש ביטלה את עצמה בתנאים לא תנאים כדי לקחת את הילדים מאשדוד לקריית מלאכי הלך וחזור, וזה היה מאוד לא פשוט. זה הכלל: כשאנחנו מראים דוגמה אישית, שולחן שבת עם ניגונים, מהודר, הכנסת

קביעות עיתים. לצד עבודתי האינטנסיבית, משתדל לקבוע עיתים ללימוד התורה והחסידות. כך מקיים שיעור קבוע בספר התניא מעל 25 שנה. זכיתי לעשות סמיכה לרבנות, ובשנים האחרונות משתתף בשיעורו הקבוע של הגה"ח ר' מענדל וועכטער בתורה אור ובלקוטי תורה. ב"ה אני גם זוכה להעביר הלאה את מה שאני לומד - בשיעורי תניא וחסידות הן בנחלת הר חב"ד הן במושבים באזור קריית מלאכי, בשיעורים אחד-על-אחד ועוד.

הרבי. הנשיא הוא הכל. אנחנו מרגישים את הרבי מלווה אותנו בכל צעד ושעל. אנקדוטה מעניינת: כשהתחתנו קניתי ספר מתנה לאשתי שנקרא פתגמי חסידים. וכשעברנו דירה, כעבור מספר שנים, כאשר נעשינו חלק ממשפחת חב"ד, פתחתי את הספר ואני רואה בדיעבד כי הספר ניתן לה בג' תמוז תשנ"ד...

מבצעים. אחרי אירועי שמחת תורה תשפ"ד (ה-7 באוקטובר), כמו כולם, גם אני, יחד עם בני, החלטנו להתגייס על מנת להעניק לחיילים הגיבורים. הגענו לבסיס ג'וליס, וחילקנו שם ציציות לחיילים בעמדה מאולתרת, הנחנו תפילין וכו'. מהר מאוד זה הפך לעמדה קבועה שבה מניחים תפילין, מחלקים ציציות ושאר דברים שבקדושה. בסופו של דבר, בסייעתא דשמיא, אחרי שהצלחנו להשיג את כל האישורים, העמדה המאולתרת הפכה לעמדה נאה של קבע, בפתח הבסיס, ומערך של מתנדבים מתפעל את המקום. באופן אישי, כל יום לפני שאני מתחיל את העבודה, אני נמצא שם. מניח תפילין לחיילים, ונותן את כל מה שצריך לתת שם בגור'.

רגע מיוחד. זה היה כשהייתי בביקור אצל בתי שמתגוררת בלונדון איילנד. הטלפון מצלצל. על הקו אחד החברים שנמצא בבסיס: 'יש פה איזה רס"ר שמפרק לך את כל העמדה', הוא אומר, 'מוציאים את כל ספרי התניא, קופות הצדקה וכו'. הופכים את המקום לחניה עבור אופנועים. איפה אתה?! לא הבנתי מה קורה. ניסיתי